


# БЛАГОВІСНИК



Видання  
Всеукраїнського  
Союзу Церков ХВЄ

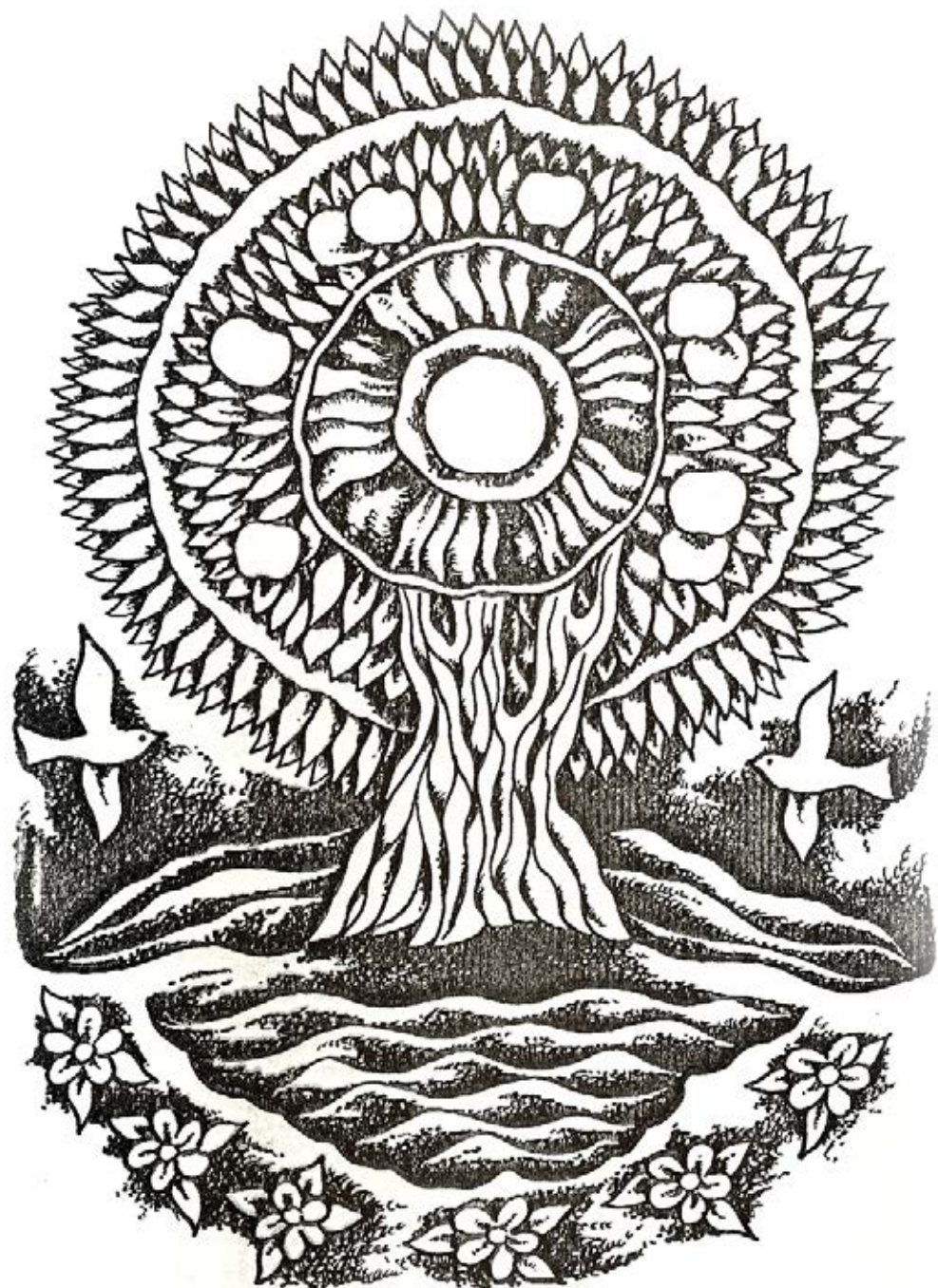
**№ 1'97**



Покоління  
відходить,  
й покоління  
приходить,  
а Земля  
віковічно  
стоїть!

*Книга Еклезіаста 1:4.*





«Дерево життя», графіка Володимира Сергійчука



# БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського  
Союзу Церков Християн Віри  
Євангельської  
П'ятидесятників

№ 1,97 (15)  
січень-березень

Журнал виходить щоквартально

## Редколегія журналу:

Мельник М. А.  
Нечипорук А. В.  
Паночко М. С.  
Попроцький Ф. Г.  
Прит В. П.  
Прохор В. П.  
Сердюченко П. В.  
Сишок М. П.

Головний редактор:  
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:  
263020, м. Луцьк,  
вул. Вороніхіна, 14а,  
журнал «Благовісник»

Телефон:  
(03322) 544-06

Факс:  
(03322) 551-82

E-mail:  
Fedir@voice.lutsk.ua

Свідоцтво про  
реєстрацію КП № 697  
від 24 травня 1992 р.

## У номері:

|   |        |
|---|--------|
| Представляємо область: Львівщина....  | 4      |
| Сім запитань пресвітеру: Паночко М.С...   | 5      |
| <i>Каргель І. В.</i> Святеє Святих у світлі Нового<br>Завіту .....                  | 9      |
| Порада, втіха, підтримка .....  | 21, 33 |
| Свідчення: Два рази народжений.....   | 14     |
| <i>Беспалов Д.</i> Божі відкриття і їх значення..                                   | 16     |
| На якій Землі ми живемо .....   | 22     |
| Євангеліє за колючим дротом: «Ісус<br>не виправляє, Ісус перероджує».....           | 26     |
| <i>Комар В.</i> «Я зрозумів, що Бог мене покликав<br>працювати серед в'язнів» ..... | 28     |
| Відповідаємо на ваші листи.....   | 32     |
| Сторінки поезії: <i>Яремчук Лідія</i> .....   | 34     |
| Голоси ваших сердець.....   | 37     |
| Київський біблійний інститут: Інтерв'ю<br>з Прохором В. ....                        | 38     |
| Що було б, якби заздалегідь знати день<br>своєї смерті .....                        | 43     |
| Місіонерськими стежками: <i>Повар В.</i> «Я йду,<br>хоч я безсилий».....            | 44     |
| Дитяча сторінка: Тваринний світ Біблії..  | 50     |
| Хроніка, події, новини.....   | 53     |

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.



**Улюблені Господом брати та сестри!**  
**Вітаємо вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа!**

**Христос воскрес!**  
**Христос воскрес!**  
**Христос воскрес!**

Ми разом з вами святкуємо День Воскресіння нашого Спасителя Господа Ісуса Христа. Разом з вами тішимося тим, що маємо спільноту з Богом, прощення гріхів, неглісну спадщину в небесах і радість життя вічного в Ісусі Христі.

*«... бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини, і поклав у нас примирення».*

(2Кор.5:19)

Нехай в ці останні дні Церква Божа сповниться силою Святого Духа і ревністю за діло Боже.

Нехай Боже благословіння буде на кожному, хто звершує працю в ім'я Господнє.

Нехай підносяться до престолу благодаті щирі молитви дітей Божих, обмитих Кров'ю Святого Сина Божого.

Нехай не згасне в серцях Християн святий вогонь, і доки ще не забрана від землі Церква Христова, нехай кожен, хто зветься ім'ям Христовим, світить серед мороку цього світу світлом Божої правди та любові, Божого миру та добра.

*«Бо Христова любов спонукає нас, що думають так, що коли вмер Один за всіх, то всі померли. А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес».*

(2Кор.5:14-15)

**З любов'ю і повагою**  
**Голова ВСЦХВЕП,**  
**Правління та комітет**  
**ВСЦХВЕП**



**Мельник М.А.**



## Сторінка редактора

*«Не будьте жорстокими, як під час буту в пустині, коли батьки ваші спокушували мене, хоч вони бачили діла Мої. Тому Я поклявся у гніві Моїм, що вони не ввійдуть у спокій Мій» (Євр. 3: 3-11).*

Про що найбільше говорять сьогодні люди при зустрічах, у транспорті? Про що найбільше пишуть у листах до газет, на радіо, телебачення?

У більшості випадків це слізні розповіді про важке життя, нарікання на свою долю, на державу, це песимістичні прогнози і спогади про «краще минуле». Так, нам живеться важко. Іноді дуже важко. Але чи дає це право нам ображати Бога? Не буду шукати причин наших сьогоднішніх бід, про них мова особлива. Хочу звернути увагу на одну молитву, якою, на жаль, ми часто молимося. Так, саме на жаль...

Є різні молитви: хвали, подяки, прохання... Але цей вид молитви особливий. Він яскраво проявився в історії народу ізраїльського: «І стала ремствувати вся громада...» (Вих. 16 розділ). Молитва-ремствування, молитва-нарікання... Як вона образила Того, Хто могутньою рукою вивів Ізраїль з Єгипту, розітнув перед ними море, Хто являв Свої чудеса. Вони бачили надприродну силу, мали на кого покласти надію, але почали нарікати на Господа. Він відповів на їх молитву, пославши перепелиці. Але благословіння у тій відповіді не було. Гнів Божий вилився на Ізраїль. І замість землі, де тече молоко і мед, їх чекала сорокарічна мандрівка пустелею.

Як часто ми бачимо у нашому житті Божу милість, чудеса та знамення, і як часто у буденних другорядних речах починаємо нарікати. Мовляв, така вже моя гірка доля, такий вже мій хрест. Господь, буває, відповідає на ці молитви-нарікання, але так як вони не з волі Божої, це не приносить нам втіхи. Швидше, навпаки. Господь хоче дати нам Ханаан, але спочатку треба пройти школу служивності. Бог хоче благословити серце, яке переповнене хвалою та вдячністю, а не ремствуванням та наріканням.

Як це важливо — мати радість і бути задоволеним тоді, коли не до радості, славити Бога тоді, коли звідусіль тиснуть обставини. Подяка, а не нарікання — таким повинен бути лозунг християнина.

«Усе можу в Тім, що зміцнює мене» (Фил. 4:13).

# Львівщина

1. Площа: 21.800 кв. км.
2. Населення: 2.776.900 чол.  
(м. Львів — 810. 000 чол.)
3. В області є 54 Церкви ХВС, у яких налічується 5.990 членів

*У Львівській області зареєстровано таку кількість релігійних громад:*

|   |      |
|---|------|
| 1. Українська Автокефальна Православна Церква             | 405  |
| 2. Українська Православна Церква (Київський Патріархат)   | 285  |
| 3. Українська Православна Церква (Московський Патріархат) | 60   |
| 4. Вірменсько-Апостольська Церква                         | 1    |
| 5. Українська Греко-Католицька Церква                     | 1455 |
| 6. Римсько-Католицька Церква                              | 120  |
| 7. Вірмено-Католицька Церква                              | 1    |
| 8. Християни Віри Євангельської                           | 61   |
| 9. Євангельські Християни Баптисти                        | 52   |
| 10. Свідки Єгови  | 36   |
| 11. Адвентисти Сьомого Дня                                | 13   |
| 12. Церкви Повного Євангелія                              | 3    |
| 13. Юдеї  | 2    |
| 14. Товариство Свідомості Крішни                          | 1    |
| 15. Мусульмани  | 1    |
| 16. Буддисти  | 1    |
| 17. РУНВіра   | 1    |
| 18. Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів              | 1    |

*Крім того, зареєстровано ще 14 новоутворених малих релігійних громад.*





**Старший  
пресвітер  
по Львівській області**

**М. С. Паночко:**

**«Життя  
по Євангелії,  
ходження в Дусі  
Христовім —  
це справжня  
духовність і  
справжня  
культура»**



**1. Чи Ви задоволені загальним станом церков області?**

— Якщо порівняти загальний стан минулих часів до сьогодення, то ситуація змінилась на більш спокійну, але є свої проблеми. Особливо хвилює духовний стан багатьох церков, проникає байдужість, гасне ревність, прогресує захоплення земними справами. Ці обставини не дають права бути задоволеними, бо інакше «Лаодикія» буде яскраво виражена.

**2. Яке найголовніше завдання стоїть перед Церквою?**

— Темрява згущується щораз більше і першочергове завдання: «Дайте світло», друге, не менш важливе, — нести Євангеліє в

люди. «Я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Бога на спасіння кожному, хто вірує...» (Рим. 1:16). Третє — стати молитвами у проломі за нашу країну, яка подібна до великого корабля з пробоїнами і повільно занурюється в холодні хвилі океану. Прийшла пора підняти Церкві свій голос до Того, Хто «має владу на небі й на землі» (Матф. 28:18).

**3. Львів здавна відомий як центр культури і освіти. Яку духовну культуру та освіту несе це місто сьогодні?**

— Дійсно, Львів здобув визнання центру культури і освіти не тільки у нашій країні, але і за рубежем. Сюди приїжджає багато

делегацій з різних країн, людей цікавлять історичні пам'ятки архітектури, багатюща спадщина минулих епох. У Львові більше десяти вищих учбових закладів, Академія наук Західної України. Саме Львів виступив першим за демократичні перетворення у нашій країні. Дуже схвально відізвався про ідейну згуртованість львів'ян перший Президент України Леонід Кравчук, який побував на Львівщині.

Але, крім позитивних моментів, є і негативні. Особливо напружена ситуація у міжконфесійних відносинах, яка багато про що говорить. Є деякі конфесії, що претендують на домінуючу роль у духовному житті Львівщини. Нас, християн віри євангельської, знають із теле- і радіопередач, а також з завдяки відкритим великим і малим євангелізаційним служінням. Багато

людей зрозуміли, що проповідь Євангелія і духовний спів несуть великий вклад у духовну культуру і освіту нашого міста. Наші можливості не є вичерпані, і якщо віруючі люди докладуть старань, то результати будуть. Ми виховуємо наших людей жити у мирі зі всіма людьми, не критикувати інші конфесії з церковних кафедр, високо підняти прапор Христової любові до всіх людей, а особливо в цей дуже складний період. Життя по Євангелії, ходження в Дусі Христовім — це справжня духовність і справжня культура.

#### 4. Ваше бачення місіонерської праці в умовах області?

— Тут треба врахувати перше всього, що наша область є одна із найбільш релігійних в Україні, варто тільки подивитись на статистику, яких тільки конфесій тут немає.







## **Євангельські християни на Львівщині. Штрихи історії.**

Боже Слово на землях Галичини почало поширюватись з 1920 року. Його сіячами були брати із Східно-Слов'янської місії, яка знаходилась в Данцігу (Польща). Очолювали місію брати Г. Шмідт і А. Бергольц, крім них, були й інші сіячі Божої правди — це емігранти, які повертались у Галичину з Америки із заробітків.

1927 рік — це рік, який ввійшов у історію нашого братства ХВС як рік виникнення п'ятидесятницьких общин на Львівщині. Господь послав братів Голенбійовського Петра з Волині і Давидюка Олександра з Рівненщини в с.Хильчиці на Золочівщині, де були охрещені Духом Святим Адамик Дем'ян, Пушкар Петро, Майба Юстина.

Перше водне хрещення відбулося в с. Острівчику, яке звершував брат Голенбійовський Петро, а приймали хрещення віруючі з общин Золочівщини. Село Острівчик стало центром євангелізації Львівщини. Тут працювали брати — Фарина Олександр, Прокопчук Дмитро, Грінчук Іван, Федішин Григорій, які приїжджали з Волині.

У цьому ж 1927 році, переживши духовне хрещення, брат Адамик Дем'ян направляє ближче до Львова і починає працювати в селах тодішнього Нестерівського та Кам'яно-Бузького районів. Село Стронятин стає центром євангелізації оточуючих його сіл. Євангелізацією були охоплені там села Малі Підліски, Запитів, Ременів, Сулимів, Руданці. Віруючі цих сіл стали членами стронятинської громади.

Третім Євангельським центром на території Галичини був Перемишлянський в с. Брижаві (нині територія Польщі). У кожному з цих районів щорічно проводилися районні з'їзди церков ХВС, а також біблійні курси, вирішувалися різні проблеми християнського життя.

Перша громада ХВС в м. Львові була сформована в 1935 році і зареєстрована в 1936 році.

Сьогодні на Львівщині будеться близько 1.000 великих і малих храмів, це про щось говорити? Тому не дивно, що деякі наші місіонери воліють їхати в інші країни — Росію, наприклад, там працювати набагато легше, як у нас. Але і наша область має райони і села, де ніколи не звучала відкрито євангельська вістка, це змушує нас думати і шукати з Божою допомогою нових підходів і методів праці. Перший метод: кожна помісна церква повинна бути живою і динамічною, це допоможе їй євангелізувати навколишні села і міста. Ми маємо пам'ятати наказ Христа «Ідіть...» і виконувати його. Другий — спеціальні компактні групи для виїздів у різні райони для допомоги помісним церквам у євангелізаційній праці. Третє — забезпечити тих людей, які увірували, постійною опікою (навчати, консультувати, наставляти для їхнього духовного зросту). Четверте — більш серйозно приділити увагу недільним школам, які євангелізують майбутні церкви.

**5. Що потрібно робити церкві і служителям для того, щоб у церкву не проникали лжевчення та небіблійні вчення?**

— У першу чергу триматись Слова Божого. Написано: «Слово Твоє світильник позі моїй, то світло для стежки моєї» (Пс. 118:105). Всі науки і різні прояви повинні бути підконтрольні

Слову Божому. Якщо не відповідають Слову — явна омана. Друге — це наше тісне спілкування з Духом Святим. Святе помазання завжди збереже нас від фальші всілякої. Третє — «Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Богу, яку власною Кров'ю набув Він. Бо я знаю, що як відійду, то ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть» (Дії Ап. 20:28—29).

**6. П'ятидесятництво на Львівщині має глибоке коріння і благословенну історію. Що потрібно зробити для того, щоб це духовне надбання передалось і зберігалось нашою молоддю?**

— Ми щасливі, що на теренах Західної України було посіяне здорове зерно євангельської науки. Це благословіння Господнє для нашого народу, і є тільки один спосіб зберегти і примножити це багатство. Апостол Павло наказує нам: «Проповідуй Слово, допоминайся вчасно — невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою» (2 Тим. 4:2). А також жити нам за Словом, щоб наша молодь бачила теорію на практиці нашого щоденного ходження перед Богом.

**7. Ваші побажання читачам журналу.**

— «Хай Господь буде розкіш твоя, — і Він сповнить тобі твого серця бажання» (Псалом 36:4) ■





# Святеє Святих у світлі Нового Завіту

Відслонюючи розкішну завісу за золотим жертвником, ми сьогодні покидаємо святилище і входимо у Святеє Святих. Це є заднє приміщення скинії, наполовину менше від святилища. Доступ сюди мав тільки первосвященик ізраїльський, і то один раз в рік. То було повністю темне, нічим не освітлене місце, тому що тут перебував незбагнений Бог; і хоча всі одкровення Ізраїлю сходили звідси, однак це місце і Той, Хто пробував тут, залишалися утаєними. Отож, Святеє Святих було прообразом неба, того місця слави і присутності Божої, про które ми отримуємо досконале знання лише тоді, коли самі туди ввійдемо; тепер же, як сказано в Посланні до євреїв, туди, «як предтеча, за нас увійшов був Ісус, ставши навіки Первосвящеником» (Євр. 6:10); тепер, власне, коли завіса знищена, розірвана надвоє, і в цьому приміщенні вже не так темно, тому що промені семилампадного світильника проникають тепер і туди; погляд і доступ туди вільні, і ми можемо безкарно і радісно розгляда-

ти і насолоджуватися всім, що тут є. В дійсності, і небо стало нам відомим через Христа...

У Святому Святих скинії знаходилося дуже небагато, а точніше, всього тільки один предмет — ковчег заповіту. Це була зовні і зсередини обкладена золотом скриня, яку називають в багатьох місцях Писання просто «ковчегом», що мав довжину трохи більше чотирьох футів, ширину — два з половиною фути і таку ж висоту. На ньому мистилося віко, в деяких перекладах Біблії на інші мови (також і в російському перекладі в Посланні до євреїв 4:16) назване «престолом благодаті», на обох кінцях якого були розміщені херувими, зроблені з масивного золота. Це був престол Божий, місце, з якого Він говорив з Ізраїлем і де відкривався йому. Зупинимось же біля цього єдиного-священного предмета святилища, тобто біля

## ковчеха заповіту.

Насамперед ми звертаємо увагу на те, що ковчег заповіту або одкровення був найголовнішим



*Іван Веніамінович Каргель (1849-1937) — християнський письменник, екс-зет, пресвітер петербурзької баптистської церкви. Він був одним із активних діячів духовного пробудження в Росії. Разом із Ф.*

*Бедкером проїхав з проповіддю Євангелії через устю Росію до Сахаліну. Багато Іван Веніамінович потрудився як викладач. Але особливо благословенною була його праця як християнського письменника. Ще й до сьогодні є популярними і актуальними його книги «Світло із тіні майбутніх благ», «В яких ти стосунках з Духом Святим», «Христос — наша основа», а його лекції «Тлумачення*

*Об'явлення», записані стенографічним способом та пізніше надруковані, вважаються одним із найбільш вдалих тлумачень цієї книги. Каргель дожив до глибокої старості, зберігши ясність розуму і хорошу пам'ять, і в мирі помер в Україні. Він був одним з небагатьох, хто уник репресій 30-х років.*

предметом всієї скинії. Він був найсвятішою і найславнішою річчю всього святилища Божого, і ми, звичайно, не помилилися, говорячи, що для нього, власне, все святилище і було зведене. Він наче передавав своєю присутністю освячення і святість всім іншим прообразам. Він був, як показує нам історія, спочатку зображений і описаний Богом Мойсеєм, і таким чином зробився вихідною точкою одкровення Божого. І після він залишався місцем, з якого Бог об'являв Свою волю.

Далі, ковчег заповіту мав перевагу і коли ізраїльтяни мандрували по пустині; його несли священники — і він ішов попереду великого стану в той час, як стовп хмари стояв над ним. При переході через швидкоплинний Йордан, за наказом Ісуса Навина, священники спокійно ввійшли у воду, тому що були впевнені, що води його відступлять перед ковчегом Господнім... Потім, в час війн ізраїльських, ковчег заповіту відкривав похід, й інші народи навіть вважали його за Бога Ізраїлевого (Див.: Ісус Нав. 6:5; 1Сам. 4:3-7). Нарешті, не можна замовчувати того, що він був єдиним предметом, що перейшов із скинії зборів в наступний храм Соломонів. Всі інші речі були відсторонені; і більші, і славніші зайняли їх місце; але цей ковчег був і залишився таким же до того часу, допоки, взагалі, існував. Отож немає нічого дивного в тому, що євреї і до наших днів все ще переконані, що він не знищений, але десь схований і знову з'явиться, коли настане день відвідання їх, і їм буде дозволено повернутися в їхню країну.

Звідки, улюблені, таке високе достоїнство, і що воно значить? Це не що інше, як те, що ковчег зображав Христа більш досконало, ніж всі інші



священні предмети. Вони показували Його однобоко, він же — різнобічно, всі інші — частково, він же — повністю.

Переїдм же від високого достоїнства цього ковчега заповіту до значення його. Скриня вживається майже завжди для того, щоб положити в неї що-небудь дорогоцінне, щоб воно збереглося, і ковчег заповіту був таким. Тому, яким дорогоцінним було те, що Бог забажав положити в цю шкатулку для коштовностей, якщо ми сміємо назвати його так. І якщо Бог називає його ковчезом свідчення і ковчезом заповіту, то нам не треба довго шукати і здогадуватися про скарб, що має тут певне місце: це — свідчення Бога нам, Його заповіт з нами. <...>

Звернемо зараз наш погляд на те, що знаходилося в ковчезі заповіту. Розглядаючи детальніше, ми знайдемо тут основу і свідчення славного заповіту, тобто дві скрині закону Божого. Не те, щоб це був для нас знову заповіт закону, ні, для нас там тільки благодать, виняткова благодать, але все ж вона ґрунтується на повному виконанні правосуддя і закону Божого з боку нашого Посередника і Поручителя. Христос взяв на Себе наші обов'язки, Він задовільнив вимоги Божі...

Не упускайте також з уваги того, що це були не ті перші, розбиті скрижалі, котрих, після того, як людина розбила їх, уже не можна було відтворити або скласти докупи; ні, ці скрижалі були нові, друге видання, котрі були покладені тут цілими і такими і збереглися.

Так, улюблені, в Христі Бог створив не покращення, не підмогу, але Він створив в Ньому щось нове. Бог почав тут знову все спочатку, і тому Його заповіт є **новий заповіт** (Єр. 31:31); і Ним заповідане нам також назване **Новим Заповітом** (Матвія 26:28); спадкоємці Божі зробилися **новим створінням** (2Кор. 5:17), **новими людьми**, народженими від Бога і в Ньому створеними (Івана 3:3, Еф. 2:15); дорога, яка веде до всього цього, названа дорогою **новою і живою** (Єр. 10:20), якою є Христос. Нарешті, за Його викупленням ідуть **нове небо і нова земля**, на яких живе правда (2Петра 3:13); так, Він творить **все нове** (Об'яв. 21:5). ...Як ці непошкоджені скрижалі лежали в святій, утаємниченій скрині ковчега заповіту, такою недоторканою завжди була воля Отця Його у Його святому серці; і «бажаючи» виконати її, Він вилився назовні в думках Своїх, волі, словах і вчинках, виходячи із цього центру Свого життя. З урочистою твердістю міг Він сказати перед Отцем Своїм: «Я завжди чиню, що Йому доподобі» (Івана 8:29) і «Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене» (Івана 6:38).

Та не тільки це, не тільки знаки Його безгрішного, досконалого життя, але й сліди Його смерті знаходяться на цьому ковчезі, які дають основам нового завіту повну твердість для кожного грішника. Коли б Він і виконав закон, та не відпокутував вчине-

них нами гріхів, то нам могла б бути запропонована нічим не зашлямована праведність; але що б ми могли зробити з нею, якщо гріхи не були б з нас зняті? Чи могла б вона визнаватися за нами одночасно з нашим гріхом?

Аж ніяк! Та прийдіть і подивіться: чи не бачите ви там, якраз на віці ковчега, на престолі благодаті, численні краплі крові, покроплені у всіх напрямках? Як вони кидаються в очі і як різко виділяються на блискучому золоті! Вони навіть наче притягують до себе погляд херувимів, викликаючи у них подив, тому що саме до них звернені їхні об-

личчя. Це — кров, що пролита за беззаконня, кров жертви за гріх, що постраждала поза станом, доказ покараного гріха, свідцтво про смерть, що сталася, і про відплату за гріх. Він зробився жертвою за гріх, — ось що звіщають нам тут краплі крові. Я бачу Його Самого: Він входить зі Своєю кров'ю «щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас» (Євр. 9:24). Це — кров, про яку сказано, що вона «очищує нас від усякого гріха» (1Івана 1:7), так що ми зробилися білішими від снігу (Пс. 50:9). О, дорогоцінна основа, якій може радіти душа наша!

*Ковчег заповіту був зроблений за повелінням Господнім через Мойсея і перебував разом із станом Ізраїльським. Після завоювання обітваної землі він був поставлений в Шіло (Іс. Навина 18:1), але звідти його іноді євреї брали з собою. В Суд. 20:27 бачимо, що він знаходився у Бет-Елі. За часів Ілія ковчег був захоплений филистимлянами, але через сім місяців повернений назад. Деякий час він знаходився у домі Амінадава у Кірат-Сарімі (1 Сам. 6:15-18; 7:1), звідти він був взятий і перенесений Давидом в Єрусалим. Нарешті ковчег помістили у Святому Святіх Соломонового храму. Коли Манасія поставив ідолів у храмі, то, вірогідно, ковчег був забраний звідти (2 Хр. 33:7). Йосія звелів поставити його на попереднє місце. Далі Біблія нам нічого не говорить про ковчег. Навуходоносор частину дорогоцінностей храму відвіз у Вавілон. В описі золотих і срібних посудин, які цар Кір повернув євреям, нічого не говориться про ковчег. У 2 Мак. 2:45 розповідається, що Єремія заховав ковчег на горі Нево, але ті, що супроводжували його, забули туди дорогу...*

З огляду на цю основу, Господь є на цьому ковчезі завіту, як ми побачимо далі, Богом всякого милосердя. Підійшовши до цього ковчега, ми знаходимо на ньому блискуче сидіння із чистого золота, оточене золотим вінцем. Це і називається престолом благодаті. Де є престол, там має бути і володар; і якщо цей престол — престол благодаті, то він може мати свої якості тільки від Того, Хто управляє, сидячи на ньому. Так воно і тут. Тут уже не той Бог, Якого нам показує Його осуджуюче і караюче правосуддя, але ми бачимо тут Бога всякої благодаті, що відкривається нам. По обидва боки стоять представники слави і величі Його, золоті херувими, не з полум'яними мечами, як це було після гріхопадіння,



але готові виконати всі накази милосердя Єгови. Правда, святий закон знаходиться в безпосередній близькості, та він не на престолі: він накритий престолом благодаті, замкнений ним, лежить всередині ковчега, накритий його віком. Він основа самого престола благодаті. Як наочно — чи не так? — показано тут, що «благодать запанувала через праведність для життя вічного Ісусом Христом, Господом нашим» (Рим. 5:21). Закон більше не може протирічити благодаті, коли вона осипає своїми благословіннями грішника, винного до смерті, але який покладає надію на Христа; ні, закон, після того, як він досконало виконаний, навіть вимагає цього благословіння для грішника. О, блаженне правління! Хто ще поборється наблизитися сюди?

Ось причина, чому саме це місце було місцем, де Бог бажав відкриватися людині і зустрічатися з нею.

«І Я буду тобі відкриватися там, і буду говорити з тобою з над віка з-посеред обох херувимів, що над ковчегом свідництва» (Вихід 25:22); така була обітниця Бога. Існувала й інша зустріч, зустріч поза престолом благодаті, але вона була жахлива. Вона найкраще зображується словами апостола, коли він говорить: «Страшна річ — упасти в руки Бога Живого» (Євр. 10:31), тому що це — зустріч Бога-ревнителя, Який є вогонь палючий, що знищує всіх, хто противиться Йому. Так зустрічався Господь інколи з Ізраїлем, коли народ падав у гріх, і гнів Божий запалювався на ньо-

го; і тоді Він говорив, але не з престолу благодаті; Він говорив з ними у гніві Своему, і вони жахалися. Він також з'явився і говорив зі спільниками Корея, Датана і Авірона, та кінець був той, що «зійшли вони та все, що їхне, живі до шеолу, і накрила їх земля, і вони погинули з-посеред збору!» (Числа 16:33). Яка, насупроти, відмінність від того, коли Мойсей входив до цього благословенного місця; там було одкровення з любов'ю, бесіда як Друга з другом Своім, розмова лицем в лице. Що ж чинило цю відмінність? Ми знаємо і ви також: тут стосунки здійснювалися через Христа, в «жертву умилоствлення» («престол благодаті»). При будь-якій іншій зустрічі грішник стоїть у всій своїй наготі перед Святим і Праведним, і тоді він не в силі встояти: він може наблизитися до Бога тільки через престол благодаті. О, зауважте собі це, ви, хто старається наблизитися до Бога поза Христом, і ви, хто буде на своїй власній праведності і хто посилається на своє благочестиве життя, а також і ви, хто іде життєвим шляхом наздогад! До вас не досягне Божий голос милосердя і співчуття, якщо ви не прийдете через Сина до Отця; тільки через Сина Він може благословити вас. Є і залишиться вічною істиною те, що «нема ні в кім іншим спасіння», що «під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:11-12).

*Із книги «Свет из тени будущих благ».*



## ДВА РАЗИ НАРОДЖЕНИЙ

*Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її.*

**1 Кор. 10:13**

...Мати після народження дитини, вперше тримаючи її на руках, відчуває велику радість. Я також раділа і плакала. Після всього того, що ми пережили, Миколка залишився живим. Я дякувала Богу і молилася, щоб Він благословив його, щоб син був християнином, виростав нам на радість і на славу Богу. Коли я завагітніла сьомою дитиною, лікарі порадили зробити аборт: організм ослаблений, може бути викидень або не вистачить сили витримати пологи (при хворому серці кесаревий розтин протипоказаний). Я все в молитві доручила Богові. Вагітність переносила дуже важко. Але на душі було легко, я не жалкувала, що буде у нас ще одна дитина. Хотілось хлопчика.

Правда, передчуття тривоги завжди було. На восьмому місяці вагітності дитина стала задихатися. Прогнози лікарів почали збуватися. Передчасні роди — і маму рятують. Дитинка народилась неживою: клінічна смерть. Але Бог через лікарів оживив хлопчика: він раптом закричав. Я плакала і дякувала Богу за милість. Здавалося, все вже позаду. Восьмимісячне дитя вагою 2400 грамів помалу росло. Невдовзі нас виписали додому.

На 15-тому дні життя дитинки, якось зайшовши до кімнати, я злякалася: син був синій і холодний. Паніка. Діти на коліна стали. В той час мені прийшло на думку зробити штучне дихання. Хлопчик відкрив очі і дихнув. Через 7 хвилин швидко вже везла нас до лікарні. Дитинці встановили діагноз: внаслідок важких пологів — набряк головного мозку. Тимчасова зупинка серця, легені та нирки повністю відмовили. Хлопчик без свідомості. Взяли пункцію спинного мозку. Лікарі давали лише один процент шансу на життя. Восьмимісячне дитя в такому стані практично не може вижити. Важко передати все, що я в той час переживала. Дві доби хлопчик не приходив до свідомості. Я навіть жаліла, що зробила йому штучне дихання. Думала, хай би він і не закричав, як народився. У неділю лікар сказав, що сердечко у нього слабеньке, сам дихати не хоче. Коли відключають апарати — два рази дихне і помирає. Дуже втратив вагу, важив 1600 грамів. Кожної хвилини може бути смерть. Ми вже й до похорону готувалися. Важко було



дуже на душі. Я взяла Біблію. Хотілося трохи заспокоїтися. Мені відкрилось Послання до римлян 9:14-20.

Кілька разів я перечитала це місце. Значить, хлопчик повинен жити. Я молилась, щоб простив мені Бог, що я так недобре думала, і поміг мені пережити це, взяти себе в руки. Після цього мені стало легше на душі. У понеділок ввечері Миколка сам дихав 5 хвилин, запрацювали нирки, став відчувати, реагувати на уколи. На четверту добу відключили апарати. Лікарі сказали, якщо і виживе — немає гарантії, що буде розвиватися нормальною, здоровою дитиною. Через місяць нас виписали додому, бо дитинка набирала вагу. Вдома йому часто боліла голова. Важко доглядати хвору дитину, дивлячись на її муки. За цілий день він мусив викричати 2-3 години, і забавити не можна нічим. Під постійним контролем лікарів і на медикаментах — так він у нас і ріс.

За п'ять місяців я, нарешті, потрапила на зібрання. Як мені хотілося побути серед братів і сестер, разом помолитись! Перед початком хор заспівав пісню: *«Жизнь задает задачки сложные, попробуй каждую решить, соделать явью невозможное Бог хочет для твоей души. Нам остается лишь довериться, сказать: "Я Твой, меня веди", и Он в морозы и в метелицу пойдет с тобою впереди».*

Після зібрання, коли я повернулася додому, почалися ті ж самі будні. Через кілька днів Миколка захворів. Від високої температури у нього почалися судороги. 20 хв. він був як паралізований. Я вже дуже втомилася від тих хвороб, навіть не плакала, стала на коліна перед Богом: «Боже, будь милостивий до нас грішних. Ти бачиш це дитя, забери його, щоб не мучилось, і допоможи пережити це горе». Але в Бога Свої плани. Миколка закричав. І знову лікарня, реанімація. Я думала, коли вже закінчаться ці всі переживання. Дитинка у реанімації, а я вдома. Важко на серці. Коли я відкрила Біблію, перед очима постало місце 1 Кор. 10:13: *«Досягла вас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, який не попустить, щоб ви випробувалися більше, ніж можете, але й при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її».*

Якось легко стало після того, як прочитала. Цей раз синок не втрачав свідомості. При Господній допомозі лікарі повернули його до життя. Лікар казав: «Така дитина, переживши два рази набряк мозку, може рости калічкою». Але я знаю, що Боже ім'я може звіститися по всій землі тільки через здорову нормальну людину. Під контролем лікарів і при допомозі Божій наш син став рости і поправлятися. Вже йому минув рік. Він зовсім не відстає у розвитку від однолітків. Миколка рачкує, пробує зроби перші кроки. Він жвава, здорова дитина. Всі лікарі, які знали, який він був, кажуть, що тільки Бог його зробив таким. Багато чого я зрозуміла і навчилася. Хай Бог поможе нам і далі ростити наших сімох дітей на славу Йому, а нам на радість. Нехай Боже ім'я прославиться серед нас і в нас.

*Сім'я Денисюків,  
село Лигини, Волинська обл.*



## І ІХ ЗНАЧЕННЯ

*Ми продовжуємо тему про Божі відкриття, яка була започаткована у минулому номері журналу. Її розкриває відомий місіонер та проповідник Дмитрій Беспалов.*

Останню книгу Біблії здебільшого називають Об'явленням (Відкриттям) Івана. Це — не правильно, про що говорять перші вірші першого розділу цієї книги: «Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог, щоб показати Своім рабам, що незабаром статися має. І Він показав, і послав Своім анголом рабові Своему Іванові, який свідчив про Слово Боже і про свідчення Ісуса Христа, і про все, що він бачив. Блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому, — час бо близький!»

Божі відкриття завжди супроводжували і супроводжують народ Божий, так що неможливо відділити народ Божий від Божих відкриттів.

Одне із відкриттів, яке було показано Петру, Якову та Івану, ми



читаємо в Євангелії від Матвія 17:1-9. Воно сталося на горі преображення, де Ісус переобравився і показав Своїм учням славу Свою. В дев'ятому вірші ми читаємо: «А коли з гори сходили, заповів їм Ісус і сказав: «Не кажіть нікому про це видіння, аж поки Син Людський із мертвих воскресне». Перед нами важливе питання: чому Ісус, давши відкриття, заборонив про нього говорити?

Хоча Божих відкриттів дуже багато, все ж таки всі вони діляться на дві категорії:

*відкриття, що стосуються когось особисто;*

*відкриття, що стосуються усіх або певної групи людей.*

Ті відкриття, які Бог дає іншим, а не лише тій людині, що його має, потрібно неодмінно говорити. Непокора Божому повелінню є гріх.

Йоні було відкриття стосовно загибелі Ніневії, про що він повинен був говорити мешканцям міста. Йона не покоровився Богу і втік на кораблі, але Бог і там знайшов його.

Та є відкриття, які стосуються лише тієї особи, котрій вони дані. Самсону було дано (через його батьків) відкриття: у чому саме перебуває його незвичайна сила. Волосся назорейства Самсона було обітницею таїнства перед Богом. Але Самсон цю таємницю відкрив розпусниці; сила його залишила, він став бранцем ворогів Ізраїля, які викололи йому очі.

В час другої світової війни в багатьох місцях віруючі не могли збиратися (особливо в тих місцях, де були партизани). Збиратися двічі на одному й тому ж місці загрожувало їхньому життю. Вони молились, і кожний раз Господь вказував їм місце, де збиратися; вони робили свої зібрання за відкриттям Бога — і були в безпеці. Якби вони об'явили відкриття стороннім, усі були б розстріляні.

На горі преображення Ісус показав трьом із Своїх учнів славу Свою, але заборонив їм про це розповідати до Свого воскресіння. Це було відкриття дане лише трьом учням; лише



*Дмитрій Беспалов є вихідцем із Східної України. Під час другої світової війни потрапляє у Німеччину, де в емігрантському таборі приходить до Господа і у 1948 р. приймає водне хрещення. Згодом поселяється у Канаді. З 1955 по 1962 роки він є пастором у церкві м. Кіченер (Онтаріо), з 1962 року — пастор-євангеліст. З 1974 р. Д. Беспалов працює в основному місіонером у Північній, Центральній та Південній Америці. Він є автором багатьох книг.*

*Крім української вільно володіє російською, англійською, німецькою та іспанською мовами. У нього семеро дітей, 11 внуків.*

їх воно стосувалося, і було б гріхом розповсюджувати про те, що заборонив Господь.

В 1914-му році, перед тим як спалахнула перша світова війна, були дані відкриття шведському рибалці Йоганссону про великі біди, що насуваються на європейські країни. Він їздив до англійського короля, до французького прем'єра і до кайзера Вільгельма з повелінням від Бога — не затіювати бучі. У всіх столицях насміхалися з нього, так як він був простий, малограмотний рибалка, з пухнастою бородою. Все ж таки через кілька місяців почало виконуватись те, про що рибалка застерігав правителів світу. Рибалка Йоганссон виконав повеління, яке було дане йому через відкриття, але правителі країн не покорились Божому попередженню, за що їх спіткали біди.



Під час другої світової війни, коли радянська Росія була окупована німцями, одна людина мала відкриття, що німці отри-

*А. Козачківський.*

*«Іван*

*Богослов».*

*Гравюра із*

*«Євангелії»,*

*1733 р.*

мають поразку. Про це він почав розголошувати так, що дійшло до німців; його німці арештували і розстріляли.

Це лише окремі приклади з тисяч відкриттів. Усі Божі відкриття є дійсні, акуратні і точні; але чому ж бувають випадки, коли виходить не так, як вказано у відкритті? Лише з причини невірного виконання вказаного відкриття і Божого повеління.

(Примітка: говорячи про відкриття, ми не маємо на увазі самонавіювання, примари, уяви, ілюзії чи різного роду видумки людського розуму; ми говоримо про Божі відкриття особам чи суспільству, які дає Бог Духом Святим через пророчтво, роз'яснення мов, відкриття в душі чи через появу ангелів, уві сні).

У Бога маловажливих справ не існує, а тому все, послане Богом, є важливим, цінним і



необхідним; так що дивитися зі зневагою на Божі відкриття — небезпечно і є гріхом.

На острові Патмос Івану було дано багато відкриттів з повелінням записати все, що він бачив, що є і що буде після цього; але там же Іван чув дещо, що було дано почути лише йому, але заборонено Богом записати, а саме: «А як заговорили десять громів голосами своїми, я хотів був писати. Та я почув голос із неба, що до мене казав: «Запечатай оте, що сім громів казали, і того не пиши!» Іван покорився Божому повелінню; що Богом закрито, повинно бути закритим.

Самсон же відкрив Божу таємницю розпусниці. Віковічні вороги Ізраїля, филистимляни, знали, що Самсон — чоловік Божий; і як тільки він відкрив таємницю, филистимляни зрозуміли, що Бог відійшов від нього. Але Самсон цього не знав. Він каже: «Піду і поб'юсь з филистимлянами..., але не знав, що Бог відступив від нього».

Коли християнин охолоджується духовно, губить першу любов, він не помічає цього; але оточуючі, невіруючі люди, бачать, що з ним щось не в порядку. В усіх відкриттях, що посилає Бог Своїм слугам, є якась мета, яку кожен служитель Божий повинен знайти і триматись її. І це дуже важливо. Інакше відкриття не зможе принести такої користі, для якої воно було призначене Богом. Відкриття Божі повинні супроводжувати життя і служіння кожного християнина, хоча вони не всі однакові; це більше залежить від того, яке кому дано від Бога служіння.

Апостол Павло прийняв Євангеліє через відкриття особисто від Ісуса Христа (Гал. 1:11,12). Апостол Петро через відкриття став першим проповідником Євангелії Христової язичникам (Дії 10).

Без відкриття згори Ісус Христос і до цих пір є лише історичною особою для людських громад. Щоб з відвагою сказати: «Ти воістину Христос, Син Бога Живого і мій особистий Спаситель!» — потрібно мати в серці відкриття Отця Небесного згори (Матв. 16:16,17). «Без відкриття згори народ розбещений...» (в інших перекладах — «народ, що гине») (Пр. 29:18). Без відкриття згори віруюча людина — сліпа духовно.

Нещодавно один чоловік дорікнув мені тим, що ми багато проповідуємо про хрещення Духом Святим із знаменням інших мов, але під час зібрань не буває відкриттів. Але Духом було відкрито, що він є зовсім сліпий духовно; коли йому щось говорить, він противиться, не приймає і лихословить. Бог бажає відкрити йому очі, але він не дає цього зробити.

При допомозі дару розпізнання (розрізнення духів) таємні сердечні думки людини є такими видними, як при дії рентгенівських променів. Коли під час молитви Дух Святий дає відкриття, яке з'явилось і зникло чи залишається в тій же початковій дії, це означає, що воно дане тільки особі, яка отримала його.

Але коли відкриття з'явилося і починає діяти збуджуюче на дух людини і має більш ясний вигляд, надаючи сильний імпульс, це означає, що відкриття потрібно об'явити для загального прослуховування.

(Примітка: ці дії повинні бути цілком без участі особистої волі людини і його особистих бажань чи намірів; інакше вона може отримати власні побудження і виражати свої особисті наміри під виглядом відкриття від Бога. Це велика і небезпечна помилка. Щоб запобігти цій помилці необхідно стояти перед Богом в лагідності і смиренні серця, в святому та благоговійному смиренні перед Його Величчю; це дасть страх Божий і знищить з серця всякий власний вибір).

Усяке Боже відкриття є вибір Божий; тобто все, що Бог відкриває, завжди буде на місці і вчасно.

Іван не за власним вибором був на острові Патмос. Божі відкриття і пророцтва іноді бувають дуже привабливі, як один брат сказав: «Багато хотіли б бути пророками, та не всі хочуть їсти пророчий хліб»... Ще не було жодного пророка, який би не був у безчесті, обмовленні і посоромленні, і це у своїх. Пророцтва, відкриття і всі Божі дари даються Богом не для того, щоб ми ними грались чи хвалились, але винятково для слави Всевишнього Бога і для блага справи Божої.

Сучасні події в світі цікавлять багатьох, — що буде?... Все, що буде попереду, відомо Богу; бо відомі Богу від вічності діла Його. «Бо Господь Бог нічого не робить, не відкривши Своєї таємниці рабам Своїм, пророкам» (Амоса 3:7).

У наші дні багато чого відкривається Господом Його рабам, але заборонено Богом розповсюджувати це до якогось часу.

Для того, щоб мати від Бога відкриття, потрібно бути в Дусі Святому; бо Дух Божий, пронизуючи глибини тайн Божих, може відкрити їх духу нашому. Але люди, що не мають Духа Святого, покладаючись на свої розумові знання, намагаються пояснювати Боже, написане Духом Святим, своїм плотським розумом. «Мої думки — не ваші думки, не ваші шляхи — шляхи Мої, — говорить Господь. — Але, як небо вище землі, так і шляхи Мої вище шляхів ваших, і думки Мої вище думок ваших» (Ісаї 55:8,9).

Рука гніву Божого ще утримується спасаючою благодаттю Ісуса Христа, яка закликає до повного числа язичників для життя в Небесному Єрусалимі. Коли ж забереться від землі Дух Святий, який тримає ще світ від повної руйнації і святий народ, свою Церкву, «тоді то з'явиться той беззаконник, що його Господь Ісус заб'є Духом уст Своїх і знищить з'явленням приходу Свого. Його прихід — за чином сатани — буде з усякою силою і знаками та з неправдивими чудами, і з усякою обманою неправди між тими, хто гине, бо любові правди вони не прийняли, щоб їм спастися» (2 Солун. 2:8-10).



## **«Остерігайтеся великої швидкості на поворотах!»**

**«... я аж по сьогоднішній день жив для Бога всім добрим сумлінням!» (Дії 23:11).**

Людина мала б завжди керуватися сумлінням, хоч, звичайно, воно інколи і не є надійним воддем. Жити добрим сумлінням означає, що людина живе чесно і що віра її на правильному шляху. Але, на жаль, ми можемо йти за сумлінням і бути неправими. Не завжди те, що нам здається правильним, є таким. Правильне тільки те, що Бог називає правильним або праведним. Якщо сумління наше розходиться з волею Божою і не погоджується з Його Словом, — воно помиляється. Апостол Павло «всім добрим сумлінням» переслідував віруючих, думаючи, що цим догоджає Богові (Рим. 2:14,15; 1 Тим. 1:13; Дії Ап. 26:9). Павло був ревним, ширим і чесним, те все ж чинив зовсім неправильно до зустрічі з Христом. Тому наше сумління лише тоді є надійним гідом, коли воно в згоді з одкровенням Господа Ісуса Христа. Слово Боже є дзеркалом і нашої поведінки, і нашого сумління, які мають бути погоджені зі Словом Божим; інакше сумління — небезпечний воддь. Одного разу я їхав на новому автомобілі і в дзеркало побачив, що за мною прямує поліцейський. Я глянув на спідометр, він показував, що я їду із законною швидкістю (25 миль) в населених пунктах США. Я проїхав з цією швидкістю ще півмилі, почувавши себе правим і безвинним; але поліцейський і далі не відставав від мене і, накінець, дав мені знак зупинитися. «Ви дуже спішите?» — запитав він. Я відповів, що не спішу. «Тоді чому ви їдете з такою швидкістю?» — було наступне питання. Він звинуватив мене, нібито я їду зі швидкістю 32 милі на годину. Ми сперечалися один з одним декілька хвилин, бо я знав, що не перевищив 25 миль. Нарешті я сказав: «Невже ви вважаєте мене за ненормального? Я бачив, що ви їдете за мною від початку вулиці Достатку і до Ринкової. Чи ви думаєте, що я їхав з великою швидкістю, знаючи, що ви за мною?» Це змусило поліцейського задуматися, і він відповів: «Ваша машина зовсім нова, можливо, спідометр не дуже справний». Так воно і було, коли перевірили цей лічильник швидкості, якому я так сліпо вірив. Спідометр показував неправильно, і поліцейський відпустив мене з попередженням: «Перевірте ваш лічильник!»

Сумління наше і є нашим лічильником, але ми неодмінно будемо звинувачені, якщо не приведемо його у відповідність до офіційного стандарту, яким є Слово Боже. Отже, не хехтуйте Словом Божим!

«Бо коли погани, що не мають Закону, з природи чинять законне, вони, не мавши Закону, самі собі закон, що виявляють діло Закону, написане в сериях своїх, як свідчить їм сумління та їхні думки, що то осуджують, то виправдовують одна одну...» Добрим сумлінням є лише те сумління, яке повністю погоджене зі Словом Божим.

# *На якій Землі ми живемо?*

*Дуже часто можна чути високі та поетичні слова про величну красу Божого творива. І дуже часто робиться наголос на тому, якою чудовою та прекрасною створив Господь Землю, на якій ми живемо. Але чи задумувалися ви над тим, що ми не знаємо, якою саме Бог створив нашу планету? Чи знаєте ви те, що ми живемо на трічі зміненій Землі і що в майбутньому вона зміниться ще двічі?*

*Сьогоднішнє покоління живе в особливій тривозі, в очікуванні кінця світу. Але чи знаєте ви, що наша Земля є вічною? Саме так говорить нам Біблія.*



## Перша Земля (Земля до гріхопадіння)

Перша Земля була досконалою у всьому (Бут.1:31). Вона була чудовою у найвищому розумінні цього слова. Ми не можемо уявити всієї краси і довершеності її як Божого творива. Саме на цій Землі жили Адам із Євою, і лише вони одні бачили її. Але через людське гріхопадіння Земля була проклята Богом (Бут.3:17-19). У Біблії говориться, що Його прокляття докорінно змінило Землю. Природа, всупереч задумам Божим, перестала підкорятися людині. Тоді з'явилися бур'яни, хижі тварини, шкідники і катастрофічні атмосферні явища. Бог вигнав Адама та Єву з Едему, і перша Земля була завжди втрачена для людей (Бут.3:23-24).



## Друга Земля (Земля прокляття)

Хоча друга Земля, на якій оселилися потомки вигнаних із раю перших людей, і опинилася під прокляттям, вона все-таки ще носила ознаки краси та величі і багато у чому відрізнялася від тієї, на якій ми живемо. Існує багато доказів того, що атмосфера тоді була покрита товстим водяним шаром, який захищав усе живе від сонячної радіації та ультрафіолетових променів (Бут.2:5-6; 7:11; Йов.38:8-11). Уся земля нагадувала величезний парник, і зелень покривала її від північного до південного полюса (дослідження показують, що на сучасній Антарктиді колись була тропічна рослинність). Ймовірно, що існував лише один континент. Але і ця Земля довго не проіснувала. Великий гріх та розбещення людства змусило Бога змінити її стан (Бут.6:11-13). Друга Земля загинула

...Проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї...

Тернину й осот вона буде родити...  
І вигнав Господь Бог Адама.  
...Поставив Херувима і меча полум'яного..., щоб стерегти дорогу до дерева життя.  
Буття 3: 17-24

*На малюнку:  
«Адам і Єва, вигнані з раю»,  
українська грав'юра 17 століття*

у всесвітньому потоці. Великий шар водяної пари над атмосферою впав вниз («відкрилися всі джерела великої безодні і розчинилися небесні розтвори», Бут. 7:11), і поверхня Землі була потоплена.

### **Третя Земля (післяпотопна)**

Результатом небувалого потопу стала повна зміна вигляду Землі. Внаслідок глобальних катаклізмів планета зробила нахил своєї осі, що призвело до утворення полярних льодів. Єдиний континент розколовся, і утворилися нині існуючі континенти (коли їх зібрати разом, вони, як мозаїка, можуть скласти одне ціле, особливо точними є обриси Африки і Південної Америки). Повністю змінився клімат: він став холоднішим, почали відбуватися зміни року. В результаті зникнення надатмосферної води, поверхні Землі стала досягати ультрафіолетова радіація, що

згубно впливала на все живе. Можливо, через це різко скоротився вік людини (спочатку до 120, а згодом до 80 років), вимерли гігантські рептилії (динозаври і т.п.). На цій Землі сьогодні живемо ми.

Але і ця Земля не є вічною. Вона буде повністю змінена під час другого приходу Ісуса Христа. Ці зміни стануться внаслідок страшних природних катастроф, землетрусів та надприродних явищ на небі (Іс. 65:17).

### **Четверта Земля (Земля тисячолітнього царства)**

Четверта Земля, на якій Ісус буде царювати із церквою тисячу років, також буде зовсім іншою. Катаклізми, що призведуть до її народження, будуть найстрашнішими за усю її історію. В результаті цього піднімуться долини, опустяться гори, змінять місцезнаходження острови (Об. 6:12-14; 16:17-21). «Єрусалим стане високим» (Зах. 14:10,

Коли дивлюсь на Твої небеса, творіння рук Твоїх... то що таке людина, що Ти пам'ятаєш про неї?..

Псалом 8:3-4





Мих.4:1). Знову продовжиться вік людини і стане таким, як і раніше (Іс.65:20,22). Буйна рослинність знову покриє Землю і навіть Мертве море наповниться життям (Єз.47:1-12, Іс. 65 розділ).

Але найголовнішим є те, що із Землі частково буде зняте прокляття. Це примирить людину з природою, і у самій природі запанує мир, так що вовк буде жити з ягням, і дитина буде бавитися з ними (Іс.11:6,8).

### *П'ята Земля (Земля вічності)*

Після тисячолітнього царства Землю чекає ще одна катастрофа — вогняна, яка повністю спустошить Землю (Об.20:7-9). Тому Бог збере всіх викуплених у Новому Єрусалимі і очистить четверту Землю у вогні (2Пет.3:10-13).

Планеті, ніби кускові гарячого воску, буде надана нова форма. П'ята Земля буде повністю позбавлена прокляття, стане досконалою і ніколи не зникне. Саме на ній усі святі та викуплені проведуть вічність з Богом у новому Єрусалимі (Об. 21,22). У Писанні небагато говориться про цю Землю. Та й ми нашим обмеженим розумом не можемо до кінця осягнути її красу та велич. Але найважливішим є те, що жителі цієї Землі вічності будуть жити у присутності Всемогутнього Бога (Об.21:22).

Чи ти маєш право, читачу, ввійти у цю Землю? Чи ти успадкуєш її багатство? Це залежить від тебе особисто і залежить саме сьогодні. Якщо ти є дитиною Божою, якщо відкуплений кров'ю Ісуса, то ця оновлена Земля і для тебе. «Переможець успадкує все»(Об.21:7). ■



Нинішні небеса і земля зберігаються для вогню на день суду... Тоді небеса з великим шумом перейдуть, стихії, розпалившись, зруйнуються, земля і всі діла на ній згорять... Але ми згідно з Його обітницею, чекаємо нового неба і нової землі, де перебуває правда.  
2 Петра 3:7-13

*Матеріал підготовлено за  
книгами «План Господен»  
Д. Рейгана та «Как возник  
этот мир» У. Гласхауера.*



Юнацька

виправна колонія:

## Ісус не виправляє, Ісус перероджує

Зміни, які розпочалися в нашій країні, торкнулися і тих місць, що раніше були закриті для сторонніх. Це юнацькі виправні колонії, де сотні молодих людей відбувають покарання за вчинені ними злочини.

Одна з таких колоній розташована у м. Самборі, що на Львівщині.

Перше моє знайомство з цією колонією відбулось в 1992 році. В цей час у ній утримувалось 350 хлопців з усієї України віком від 15 до 20 років. Тодішній замісник начальника ВТК з виховної роботи Йосип Йосипович Загоріляк без всяких вагань погодився на працю молодих християн церкви ХВЄП м. Львова.

*Ісус... розгорнув книгу і прочитав: «Дух Господній на Мені, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим, послав Він Мене проповідувати полоненням визволення, відпустити на волю помучених».*

**Лук. 4:18**

Кожну суботу електричка зі Львова привозила у Самбір 15-20 чоловік молоді. Клацали перед ними замки дверей і розпочиналися заняття з в'язнями у класах. 11 класів — і в кожному по двоє наших братів і сестер. Відверті розмови, спільна молитва, читання і пояснення Слова Божого приводили до того, що багато молодих сердець відкрилися для Господа. Вони почули те, що змусило їх виходити для покаяння і відверто розповідати про свої гріхи. Молоді люди хотіли зрозуміти причини свого падіння і побачити шлях, яким вони змогли б іти на-

далі.

Ми раділи, коли приходив час звільнення когось із наших підшефних. Ми привозили для них одяг, взуття, духовну літературу, а також споряджали в дорогу і давали адреси церков, розташованих поблизу їх сіл та міст.

Звістки, що приходили через деякий час, не завжди були втішними. Багатьох хлопців, які обіцяли розпочати нове життя, знову захопили старі компанії, і вони пішли по старій дорозі — злочин, суд і в'язниця.

Але були і ті душі, які твердо стали на дорогу служіння Богу. Жаль тільки, що їх було небагато.

Свідчення одного із таких молодих братів — Сергія СЛІПЧИЧА із м. Києва — хотілося б запропонувати читачам журналу.





## « На волі фільм «Ісус» для мене був як гарна казка»

Мое дитинство пройшло так, як і більшості дітей — дитячий садок, школа. Батько працював інженером на заводі, мама — бібліотекарем. Нібито все потрібне для життя в нас було, але батьки чомусь сварилися. Тоді я міркував, що коли в сім'ї багато грошей, тоді у ній буде спокій і злагода.

У школі я майже не вчився — збирався за гроші купити атестат зрілості. Єдине, чому я приділяв багато часу — це спорт: плавання, біг, кік-боксинг. В цьому я бачив базу для здійснення свого плану — здобування грошей.

А заробляти гроші ми з товаришем почали на батьківській машині перевезенням пасажирів, а потім рекетом на київських базарах. Тільки за один рік ми здійснили більше ста злочинів на базарах свого району. Нас стали поважати знайомі хлопці і дівчата, коли ми в шкіряних куртках на «Ладі» появлялись перед ними. Таке життя мені подобалось, я в 17 років старався копіювати героїв американських фільмів-бойовиків.

Всі ці мої злочини залишалися безкарними, і я вважав, що так буде завжди. За в'язницю я ніколи не думав і вважав, що це місце аж ніяк не для мене. Разом з тим витрати збільшувалися і грошей катастрофічно не вистачало. З'явилися конкуренти. Ми з товаришами вирішили купити зброю, щоб усунути конкурентів, але ні в Одесі, ні в Києві нам купити зброю не вдалося.

Ми також грабували квартири, на одному з таких пограбувань і попали у руки міліції. Сидячи в камері, я плакав і жалів, що так запросто попався. Тут я зрозумів, що не такий я вже й хоробрий, як думав. Вночі довго не міг заснути. Нам пообіцяли дати по 7-8 років. І це в 17 років... В камері переді мною пройшло все моє коротке життя і я зрозумів, що сам по собі нічого не значу. На волі я дивився фільм «Ісус», але тоді він для мене був як гарна казка. В камері почав молитися, щоб Бог допоміг мені вийти на волю, — і вранці мене справді відпустили, одного з нас трьох взятих, з підпискою про невиїзд з міста.

Я знову взявся за старе. Потрібні були гроші, щоб викупити друзів. Та це тривало не довго, за декілька днів до їхнього суду мене знову заарештували. В результаті усім дали по 4 роки.

Я не розумів, чому Бог не допоміг мені знову, як це Він зробив перший раз. І хоч я колонії боявся, та прижився в ній дуже швидко. Вже через півроку я став старшим в загоні, та питання: «А що буде далі?» — тривалий час не давало мені спокою. В цей час в колонію стали приходити віруючі молоді люди, але я не мав бажання з ними зустрічатися. Трошки пізніше цікавість послухати те, що вони говорять, перемогла. Вони справили на мене враження, так як не були в рясах, без ікон. Слухав я все, що вони говорили, та із всім погоджувався, але

сприймав лише розумом, а до серця дійшли тільки слова, що Ісус прийшов випустити невільників на волю. Хоча я в колонії вже влаштувався непогано, але на волю тягнуло страшно. Поступово думки про Бога займали все більше і більше мого часу, і я став ходити на всі зустрічі з віруючими, читати всю духовну літературу, яку приносили і дарували нам. Господь потихенько оточував мене Своєю любов'ю і турботою в особі Своїх дітей і очищав мене від всякого непотрібства. Я кинув куріння, змінив своє ставлення до інших хлопців — і мене поставили в столову хліборізом.

Підійшов час умовно-дostroково-го звільнення. Після відсидки половини терміну ув'язнення суд може при доброму засвідченні адміністрації колонії звільнити умовно-дostroково. Та разом з тим терміном наблизилося моє 20-тиліття, а це означало мій перевід в колонію вже дорослих в'язнів. Я просив Бога, щоб Він допоміг мені дочекатися УДЗ тут, в Самборі, та Господь не тільки залишив мене в Самборі, але і дав мені звільнення з колонії. Друзі, які знали мене до колонії, думали, що я прикидаюся і знову задумую щось хитре, інші — що я зійшов з розуму. Та я вбачаю в цьому Божий план спасіння для мене, і Самбірська колонія стала місцем мого навернення і покаяння.

Київські брати доручили мені працю в колоніях Київщини, де я маю можливість розповідати в'язням про те, як Господь розшукав мене і спас. Цим свідченням мені хотілося б сказати всім людям, які не знають Бога, які загрузли в гріхах, що в них є шанс для спасіння, і цей шанс єдиний — Ісус



Христос, який прощає всіх грішників і дає життя, життя з достатком. Я щиро дякую моему Господеві, що Він знайшов мене і визволив мене з полону гріха.

**Р.С.** Як на роботу, ми кожної суботи їхали електричкою до Самбора. І деколи приходили сумніви, чи знайде посіяне насіння добрий ґрунт в брутальних, жорстоких серцях гвалтівників, вбивць, злодіїв. Але Христос пішов шукати лише одну загублену овечку — і ми завжди пам'ятали про це. Ради тих небагатьох душ, які покаялися і пішли за Господом, це, безумовно, потрібно було робити.

І це свідчення — підтвердження цьому.

*Заступник старшого пресвітера церков ХВЕП Львівщини Степанюк Богдан*



## «Я зрозумів, що Бог мене покликав

### працювати серед в'язнів»

*За недовгий час свободи ми уже починаємо звикати до того, що людина з Біблією за колючим дротом — річ мало не буденна. Майже у кожному з місць позбавлення волі побували свангелісти. Та все ж є такі місця, куди вхід проповідникам закритий. Як, наприклад, слідчі ізолятори. Як правило, там перебувають особи, що знаходяться під слідством, і за законом будь-яке спілкування з ними заборонене. Але у Бога є свої плани.*

*Наша сьогоднішня зустріч із черговим помічником начальника слідчого ізолятора УМВС України у Волинській області Володимиром КОМАРОМ. Сам він із віруючої сім'ї, але в молодості залишив зібрання і став кадровим військовим. Служба проходила у системі виконання покарань. Залишивши Господа, пішов дорогою гріха, п'янства та неправди. Але Бог знайшов його, простив і очистив. Зараз він свідкує про Його любов серед своїх друзів, колег та знайомих. Але найбільше проповідує тим, хто знаходиться під слідством. Не за обов'язком служби, а за обов'язком серця. Про особливості духовної праці у слідчому ізоляторі розповідає капітан Володимир Комар.*

Коли я покаявся, то зрозумів, що маю працювати на ниві Божій, і почав вибирати собі працю. Трохи згодом я упевнився, що Бог хоче мене використовувати згідно Своєї волі, тому що суб'єкти праці, які я вибирав сам, не завжди були мені під силу, багато чого в мене не виходило.

Я зрозумів, що Бог мене покликав працювати серед в'язнів, я у цьому пересвідчився на практиці. Коли йду на роботу, заходячи в корпус, кажу: «Господи, Ти знаєш серця людей краще ніж я, тому пошли мене до тих, хто потребує Тебе, в кого душа кричить». Заступаючи на службу, виконую свою безпосередню робо-

ту, перевіряю по службі, і тут контролер каже: «Володимире Григоровичу, з такої-то камери дуже просили, щоб ви підійшли». Підходжу. «Товариш начальник, дуже хочеться порозмовляти, ми хотіли, щоб ви нам про Бога розказали». Починається розмова. Ці бесіди проходять годинами, відчуваю, що стирається різниця, — я вже не працівник адміністрації, на це вони навіть не реагують. Не помічаю ніякого бар'єру в стосунках, весь час розумію, що мене Бог вибрав для цього. Звичайно, я підтримую порядок, моя зміна одна з кращих. Так повинно бути. Але усвідомлюю, що головна моя

праця, це, звичайно, — духовна. Я відчуваю тут силу від Господа, дуже міцний тил, Бог допомагає мені і оберігає.

А ось що було з людиною, яка засуджена до вищої міри покарання — до розстрілу. Якимось я зайшов до нього, дав йому Біблію та



й кажу: «Читай, це прекрасна книга, і тільки в ній твоє спасіння». Коротенько пояснив суть Євангелії і сказав, що прийду до нього через тиждень. Приходжу через тиждень — людина вже не та.

Він вбив дві людини, це страшний злочин, про який неможливо і розказати. Я підходжу до нього і бачу, що лице в нього сяє. Один сидить в камері, вирок — розстріл, а він радіє. Що трапилося? Каже: «Я Вам дуже дякую, це прекрасна книга. Я вже зрозумів,

мені відкрилося, як я міг, «горшок», йти проти «Горщечника». Продовжує: «Це вже моя третя ходка. Скільки я перечитав релігійної літератури, особливо про східні релігії». Відповідаю: «Звичайно, ти коловся. І в тому чи іншому ти нічого не міг знайти, тому що не та сила там діє». Зараз у мене зберігається його вірш, де є такі рядки:

*...Я в плоти жил мирской,  
И грех точил мои суставы,  
Направив жало смерти  
над душой.  
Средь мира зла искал я  
почестей и славы,  
Но сердце жаждало  
найти покой.*

*И свет пришел ко мне,  
Любовь Отца собою озаряя.  
Хотя и нахожусь еще теперь  
Я в той среде, где  
тьма сплошная.*

*Внутри лампада у меня  
заглась.  
Пусть Дух Святой ее оберегает  
до конца...*

*Ее огонь очистит все во мне,  
Готовя дом для Сына и Отца!*

Він у стані великого духовного піднесення і вірить, що буде жити. Тому мені Господь положив на серце написати про нього Президенту, я не міг спати, я молився: «Боже, поможи мені, які слова мені пожити на папір для цієї людини». Знайшов час, сів і написав. Звичайно, юридичної сили це прохання не має, але я засвідчував про нього. Я написав,



як Господь зцілив мене, мою дружину, і що такому Богові я буду служити до кінця. І почав про нього описувати, що в нас є такий чоловік. Так, він вбивця, але я вивчив вирок і бачу, що в ньому все спрямоване на ліквідацію цієї людини, все поверхово було розслідувано. І в кінці попросив: «Я скоро піду на пенсію, але в мене є бажання працювати в системі виконання покарань, нести Слово Боже до засуджених, потрудитись і на благо України. Я прошу Вас, благаю, залиште цю людину, вона ще принесе користь». Після цього я відчув сильну боротьбу, величезний тиск зі сторони демонічних сил. Ми заклали піст в сім'ї, моя дружина, дітки молились за нього, церква звершала молитви.

Начальник установи дуже розуміє мене, підтримує. Яюсь, при підведенні підсумків, в присутності співпрацівників і керівництва з УВС він признався: «Якби не Комар, я дуже багато прийняв би помилкових рішень, але він прийде, зважено поговорить зі мною — і я міняю своє рішення».

Він відчуває, що дана ця мудрість мені від Бога, бо я раніше

був як всі, і ще й гірший. Постійно п'яний, голова не працювала нормально. Тому він підтримує мене і в проповіді Євангелії. Звичайно, вищі начальники не розуміють: «Не треба, не треба. Йди в школи, в дитячі садки і там проповідуй». Я кажу: «Мене Господь вибрав тут, я тут повинен бути. Багато колег офіцерів, коли їм тяжко, особливо після п'янки, підходять і кажуть: «Володю, спасай. Мені соромно дитині дивитись в очі, вона цурається мене, що батько — алкоголік».

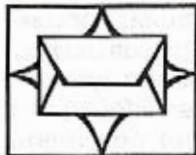
В тюрмі обстановка є взагалі гнітюча. Раніше, коли туди заходив, в мене зразу ж починала голова боліти. А зараз я себе прекрасно почуваю. На мене нічого не впливає. Я йду з любов'ю, завжди помолюся перед службою, і відчуваю, як Бог реально благословляє. Ув'язнені казали моїм колегам: «Коли чергує Комар, ми як зв'язані, ми не можемо нічого робити поганого, тюрма як завмирає». Звичайно, я розумію, що це сила молитви, і Бог хоче ще там спасти людей. Це головне, що я бачу. Серед тих пролащих Бог знаходить призначених для спасіння.

Перед Новим роком Бог дав мені можливість свідкувати хворому на СНІД, наркоману. Їх всі стороняться, бояться, до них в камеру ніхто не заходить. Я працював з ним, проводив бесіди. І як результат, перед від'їздом у львівську тюрму він сказав, що хоче покаятись...

*Розмову вів Федір Лебедюк,  
м. Луцьк*

Знаю, що Господь не залишить мене. Він піклується кожного дня... Кожного дня читаю Біблію, розмірковую над прочитаним. За цей час, що я перебуваю у тюрмі, дуже багато зробив для себе висновків. Думки стали головним моїм заняттям.

*Із листа засудженого до  
Володимира Комара*



## Читати тільки Біблію, і більше нічого?

*Дорогі брати і сестри! Слава Богу! Мені 47 років, працюю вихователькою дитячого садка. Зовсім недавно прийняла водне хрещення. Моє життя змінилося. Добре, що є церква, але не можу зрозуміти, чому пастор не рекомендує читати нічого, окрім Біблії. Я йшла до Бога тернистим шляхом, але, слава Богу, все неістинне відійшло... Мені порекомендували звернутися до Вас за духовною літературою. У дитячому садку деякі батьки цікавляться такою літературою, але її обмаль...*

*Сестра Алла, м. Миргород*

Старші віруючі добре пам'ятають атеїстичні часи, коли під забороною була будь-яка духовна література, у тому числі і Святе Письмо. Ще у багатьох збереглися, як дорогі реліквії, товсті зошити з піснями, віршами, цілими книгами і навіть всією Біблією, які ретельно переписувалися від руки (скільки любові до Слова Божого треба було мати, щоб робити таку важку працю!). Так, духовної літератури було обмаль, але це не впливало на духовність віруючих. Вони мали у серці живе Боже Слово, Дух Святий заміняв підручники з богослів'я. Але у планах Господніх був і наш сьогоднішній час, коли майже за десятиліття Євангеліє ввійшло практично у кожен дім. Ми маємо християнську літературу на будь-які смаки, з різних аспектів християнського життя. Віримо, що у цьому є воля Божа, — через духовну літературу донести людям вістку про спасіння. (Згадаймо останню третину 19 століття у Росії, коли сотні так званих «книгонош» пробудили від духовної сплячки Росію). Тому ми дякуємо Господу за таку можливість — друкувати, розповсюджувати і читати книги про те, що потрібно нашій душі. Дякуємо і за наш журнал «Благовісник», через який хочемо донести до читачів біблійні істини.

Ви, Алло Анатоліївно, пишете, що пастор не рекомендує читати нічого, окрім Біблії. Сестро, ми не знаємо Вашого пастора, його поглядів і чим саме він аргументує свою думку. Та все ж, думаємо, що у нього є духовна мудрість. Як це не парадоксально, але Ваш пастор має рацію. Ніщо, запам'ятайте, ніщо не може замінити для нас Біблію. Так, література багато допомагає нам, часто приводить людей до спасіння, допомагає розібратися у складних питаннях, але над усім тим повинне бути Слово Боже. Воно і тільки воно має силу спасти нас. Не думаємо, що Ваш пастор є категоричний у своїх поглядах. Забороняти усе, крім Біблії, теж нерозумно. Навіть Павло користу-



вався у своєму служінні книгами (2 Тим. 4:13). Із листів, що надходять до нас, бачимо, що християнська література, у тому числі і «Благовісник», допомагають багатьом душам утвердитися в Бозі.

Але Ваш пастор, роблячи таке зауваження, напевне, має ще й духовний досвід. Справа у тому, що диявол використовує будь-яку можливість зашкодити благовістю. І особливо у тому, що є благословінням для віруючих. На жаль, разом із свободою на нас навалилася лавина лжевчень та перекручень Слова Божого, людських вигадок та філософії. Скільки сьогодні є літератури, яка приносить багато горя, марновірства, сресі. І особливо небезпечною така література є для новонавернених. Після диявольського полону вони шукають їжі, їхня душа прагне поживи, і тому з вірою сприймають те, що пишуть у книгах. Біблія порівнює таких людей з дітьми (1 Кор. 13:11, Еф. 4:14, Євр. 5:13,14). А маленькі діти часто беруть в рот будь-що, у тому числі і те, що може зашкодити. Не всі віруючі можуть об'єктивно оцінити те, що читають. Тому наша порада — перш ніж братися за ту чи іншу книгу, запитайте про неї у служителів чи більш досвідчених братів. Це допоможе уникнути вам непотрібної або навіть отруйної духовної їжі. І читайте Слово Боже, «бо через нього ви думаете мати життя вічне» (Іоан. 5:39). ■

## **Порада, втіха, підтримка**

### **А хто буде тримати мотузок?..**

Деякі роки тому я прочитав про випадок, який дуже мене зворушив. Група вчених натуралістів досліджувала деякі мало доступні місця в Альпах. Шукали нові, ще невідомі види квітів. Одного разу вчені побачили в бінокль безцінну для науки рідкісну квітку. Але знаходилась вона в досить глибокій ущелині, стиснутій з боків стрімчастими скелями. Щоб дістати квітку, треба було спуститися вниз. Поблизу вчених був хлопчик із місцевих жителів, який з цікавістю спостерігав за пришельцями і за тим, що вони робили. Один з них запропонував хлопчику: «Ми дамо тобі п'ять фунтів стерлінгів, якщо ти спустишся на мотузці в ущелину. Там ти зірвеш квітку, а ми знову витягнемо тебе наверх.» Хлопчик заглянув в ущелину і сказав: «Почекайте, я зараз повернусь», — і побіг. Вернувся він разом із сивим супулуватим чоловіком. Тоді сказав: «Я готовий дістати квітку, але тільки, якщо цей чоловік буде тримати мотузку. Він мій батько...» Лише при цій умові хлопчик готовий був спуститися в ущелину.

Дорогий читачу, чи навчився ти так само довірятися Господу, як довіряв своєму батьку цей хлопчик? А він, по суті, сказав: «Якщо мотузок буде в чужих руках, я не буду ризикувати!» Дав би Бог кожному з нас віру цього хлопчика! Господь не завжди береже нас від життєвих незгод, але зате в незгодах Він дарує нам спокій. Зовсім не завжди буває легким наш шлях, та в труднощах Бог його рівняє і нас береже!



## Лідія ЯРЕМЧУК

\* \* \*

За що мене Ти полюбив?  
За що мене Ти любиш, Боже?  
Цих п'ять до болю рідних слів  
Усе життя мене тривожать.  
Мое життя таке нікчемне  
І жалюгідне, і страшне,  
Було гріховне і даремне —  
За що Ти полюбив мене?  
Тебе я зовсім не шукала  
І досі б у гріхах блукала,  
Та Ти знайшов і все простив —  
За що мене Ти полюбив?  
На світі є людей багато  
Гідніших, аби їх спасати,  
Та Ти мене чомусь знайшов,  
Мені явив Свою любов.  
За що? За що? — в собі не бачу  
Бодай хоч крихітки добра,  
Хіба оте лише, що плачу,



Бо вже покаяться пора?  
Безсилий розум мій збагнути,  
Та серцем відчуваю я:  
Голгофа, хрест і Ти прикутий —  
То за мої гріхи спокута,  
До мене то любов Твоя!



За що мене Ти полюбив?...  
Враз небо до душі торкнулось,  
Вона збентежена, здригнулась,  
Почувши ніжне: «Зрозумій,  
Я твій Творець, Я — Батько твій...»



## Іду додому



Іду додому. Поспішаю.  
Мій захід майже догоряє...  
Стомилась ноги — шлях далекий,  
Комусь весну несуть лелеки,  
А мій — позаду шлях, позаду,  
Та я нікому вже не заздрю.  
Хо́да тремтяча і непевна,  
Та смерть ляка мене даремно —  
Ї́ я зовсім не боюся,  
Бо маю спокій ув Ісусі.  
Ось тут присяду, прихилося  
І долі в очі подивлюся:  
Усе минуле в тих очах,  
І сльози, й радість — все життя.  
І мій Христос завжди зі мною,  
Що сили подавав в двобої,  
Що кликав завжди за Собою  
І ніс, як йти було несла,  
Мій добрий Бог! Спаситель милий!

Було в житті всього багато:  
І надбання, гіркая втрата,  
Та вже немає вороття  
У те, минуле, життя.  
Голгофа шлях мій освітила,  
Крізь всі роки і всі літа  
Мене спасла і хоронила  
Пречиста кров мого Христа.  
Іду додому. Поспішаю.  
Душа стомилася до краю,  
За обрій сонечко заходить  
І вечір боязко холодить,  
Сивіють скроні, гаснуть сили...  
Куди ж спішу я? До могили?  
О ні, о ні! Я йду додому,  
Хоч тіло й відчуває втому,  
Але душа до неба лине —  
Там мій Господь мене зустрине.  
То ж з світу — грішного Содому —  
Мій Бог веде мене додому!



## Біблія

До криниці чистої припала,  
П'ю джерельну воду

прохолодну,

Що життя дає душі голодній,  
Спраглий і утомлений в печалах,  
Між проблем буття мого

земного

У стрімкій життєвій круговерті,  
Коли, може, й близько вже

до смерті,—

Обійтись як мені без Бога?

І тому я в пошуках поради:

Як оце життя земне прожити,

Як зростати в вірі, не збідніти

І Твоєї скрізь триматись правди?

Відкриваю Твою вічну книгу,

Слухаю Слова Твої святі

І душею знову багатію,

І моїх сумнівів тане крига...

В ній — зв'язок століть, людини й Бога,

Вічне і минуле перетнулись,

Стомленого серця доторкнулись

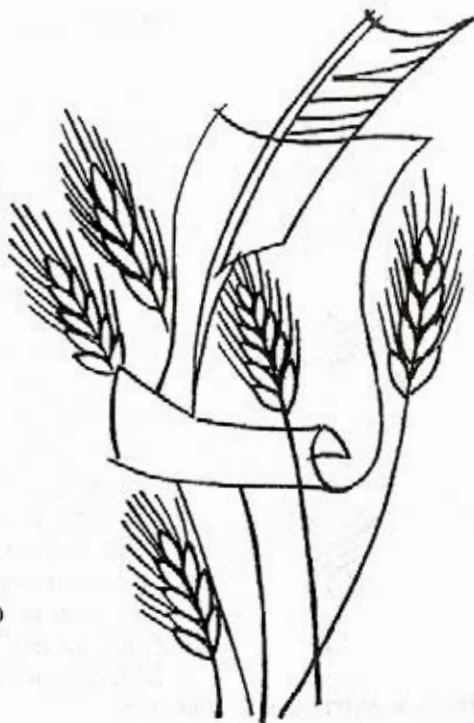
Її вічні, віщі глаголи.

Мій Господь, як добре, що й для мене

Написав Ти вічне Своє слово —

Я його читаю знову й знову,

Щоб життя прожити не даремно.



*м. Ковель*





## «Почерпнув ковток «живої води»

Мир Божий Вам, дорогі брати та сестри у Христі! Отримав від Вас бандероль з часописом «Благовісник». Прочитав його від обкладинки до обкладинки. Почерпнув із нього ковток «живої води», багато нового та корисного для своєї зраненої душі, розуму і серця. Але, дочитавши часопис до кінця, дуже засмутився, так як відтепер не в змозі безкоштовно отримувати, як раніше, часопис та газету «Голос надії». Це зрозуміло, адже зараз настали дуже важкі часи – не до благодійності... 7 листопада 1996 року нашу сім'ю спіткало дуже велике горе – відійшов у вічність мій любий татусь Степан. Для нас усіх смерть була повною несподіванкою, тато помер в лікарні від раку шлунку. Він погас, як свіча, всього за два тижні. Смерть батька дуже вплинула на моє слабке здоров'я (я інвалід). Не зі своєї волі ми з мамою стали бідними. В мене пенсія 37 гривень, її вистачає лише на оплату квартири, а на їжу і на медикаменти не залишається жодної копійчини. Я у відчаї, як жити далі – не знаю. Але рятує нас віра в Бога, лише Він може нам допомогти в усіх справах... Дуже прошу, щоб в церквах помолитись за мене та мою маму, за наше зіллення – у мамі хворе серце. Можливо, хтось нам і допоможе чим зможе. Ми живемо впроголодь, не дайте померти з голоду та відчаю! Моя адреса: 270036, м. Одеса-36 ВСТМ, д. 68, 28, Ковальчук Валерій Степанович.

Цей лист, на жаль, не єдиний у нашій редакційній пошті. У них біль та розпач, гіркота реалій нашого буття. Наш журнал покликаний нести надію та підтримку, втіху та розраду. Віримо, що з Божою допомогою нам це вдасться. А для Валерія будемо і надалі надсилати журнал. Думаємо, що знайдуться читачі, які своїми жертвами зможуть зробити це. Але разом з тим, приємно отримувати листи, повні оптимізму та подяки Богові, від людей, яким, здавалося б, потрібна особлива допомога. Ось що пише Наталка Пилипчук.

Дорогі друзі, я дуже вам вдячна, що у журналі ви приділили увагу інвалідам. Це дуже вразливі та беззахисні люди. Їм, що не ходять до церкви, звичайно, важко часом буває, бо немає кому розповісти про Христа. Я є координатор служби спілкування між інвалідами. Веду листування з інвалідами, самотніми і тими, хто знаходиться у місцях позбавлення волі. Вся робота проходить безкоштовно. Усю роботу роблю за гроші, які отримую по інвалідності. О, роблячи це, я є дуже щаслива. А я вже більше 10 років знаходжуся прикутою до ліжка, сама зовсім не піднімаюся, проживаю зі старенькими батьками-пенсіонерами. Я є щаслива, що Христос мене знайшов і спас. Наталка Пилипчук, Хмельницька обл., м. Кам'янець-Подільський, вул. Огієнка, 71,2.



# Київський біблійний інститут

Київський біблійний інститут — це вищий духовний навчальний заклад з рівнем викладання, який відповідає вимогам вітчизняної та зарубіжної вищої духовної освіти. Теоретична та практична підготовка студентів в інституті спрямована на особисте пізнання Бога, головних біблійних доктрин, принципів євангельського служіння та глибоких апологетичних знань.

Київський біблійний інститут готує духовних працівників, які після проходження курсу навчання будуть направлені на підставі спільного рішення правління Всеукраїнського Союзу Церков ХВЕП та адміністративної ради інституту для праці в областях та регіонах України:

- пасторами, проповідниками та євангелістами;
- викладачами богословських дисциплін в християнських учбових закладах та недільних школах;
- місіонерами та іншими працівниками в сфері духовної праці.

Навчання в інституті проводиться по 2- та 3- річній програмах. Після закінчення інституту, випускникам видається диплом міжнародного зразка.

Навчання в інституті проводять висококваліфіковані викладачі, як українські, так і запрошені із-за кордону.

Вимоги до абітурієнта:

- гаряче любити Господа, бути Йому вірним і відповідати вимогам, які пред'явлені до служителів (1 Тим. 3:1-7);
- бути членом церкви ХВЕ не менше 1 року;
- бути віком не менше 17 років;
- мати освіту не нижче середньої;
- бути згідним з віровченням і Статутом Всеукраїнського Союзу Церков ХВЕП;

— мати тверде рішення присвятити себе праці на духовній ниві.

Не можуть бути зараховані до інституту особи, які мали значні церковні покарання та особи, які не відповідають за загальним станом здоров'я.

Інститут здійснює прийом студентів незалежно від статі і тільки на конкурсній основі.

*Адреса КБІ: 252115, Київ-115, вул. Григорія Онискевича, 3;  
проїзд: ст. метро «Святошино»;  
тел. (044) 450-60-00, 444-25-80.*





*Директор Київського  
біблійного інституту,  
заступник єпископа  
України*  
**Віктор Прохор:**

«Ми нічого нового не  
можемо зробити, окрім  
зразку, який залишив  
Ісус Христос»

**— Які умови духовної освіти  
в Україні та її сьогодишній стан?**

— Всеукраїнський Союз Церков Християн Віри Євангельської П'ятидесятників за сім років служіння зробив великий крок у формуванні освітньої системи в місцевих церквах.

Повертаючись до кінця 80-х початку 90-х років, коли Бог дав волю для нашого народу і ми об'єднувались в одне братерство, в нас не було жодної своєї виробленої системи, і не тому, що не було кому створювати, але не було жодних умов для цього. Невелике коло братів закінчили заочні біблійні курси при ВСЕХБ в Москві, одиниці мали нагоду від'їхати для навчання за кордон, а в Союз об'єдналось понад 430 церков і всі були спрагнені до навчання.

За згодою правління Союзу для впровадження була представлена заочна програма МЗІ. На Україні тисячі бажаючих розпочали систематичне вивчення Біблії. Але наші

брати за кордоном не встигали збирати кошти для перекладу та друкування посібників на національній мові нашого народу. Тому немало розчарувань пережили молоді брати та сестри, не отримавши наступних книг.

Другою хвилею в церквах прокотилась програма РУБІ. Перебуваючи у відрядженні в США, я бачив студентів, що навчалися вже на 3 курсі, тому це вселило в мене надію на те, що ми зможемо частково вийти з кризи. І дійсно, Бог благословив наші церкви через співпрацю з пастором Миколою Пекуном та Асамблеєю Божою. Тридцять інструкторів РУБІ роз'їхались по всіх куточках України, везучи підручники, щоб вивчати Біблію. Цікаво, що більшість з них, не маючи власних авто, їхали до своїх груп на велосипедах, електричках, попутними машинами, іноді за 20 та 50 км. Про декотрих з них можна сказати, що це дійсно герої віри нашого часу.

З відкриттям біблійних навчальних закладів у Києві, Коростені, Рівному, Львові, Тернополі, Одесі та інших областях частково задовільнилось бажання охочих до навчання. Поскільки бурхливо пішла евангелізація на початку 90-х років, почали відкриватися нові церкви, то ці учбові заклади стали кузницею для підготовки молодих служителів і старших пресвітерів.

Єпископи обласних об'єднань змогли на перших порах вийти з кадрової кризи.

Зараз в стаціонарних учбових закладах навчається біля 200 юнаків та дівчат, а також біля 4 тисяч заочно. Підготовлено понад 2 тисячі вчителів недільної школи. Проходить атестація старших пресвітерів та єпископів. Протягом 3 років влітку та взимку, під

## Слово студентам КБІ

Київ. На одній дивовижній вулиці гостинно запрошує до себе незвична будівля біблійного інституту. Напис біля входу змушує перехожих зупинитися. Кожного полонить якась думка. Чому?

Давайте тверезо глянемо на панораму нашого життя. На сьогоднішній день Україна переживає тяжку економічну, політичну та релігійну кризу. Занепад духовного життя викликав тяжкий 70-річний гніт атеїзму, який глибоко понівечив людські душі. Серед усіх сподівань та обіцянок людська істота, наче птах, б'ється в холодній камері відчаю і розчарування. Хто

може подати дружню руку, зігріти гарячим поглядом, повним широсердечної, нелукавої любові? Тільки послідовники Ісуса Христа. Саме з таким бажанням християнська молодь України проводить своє навчання у духовному закладі на вулиці Онискевича, 3.

Тут, у Київському біблійному інституті, студенти отримують чудову підготовку для майбутньої праці пастиря, євангеліста чи проповідника. Цьому сприяє чітко злагоджена система викладацького складу та обслуговуючого персоналу. Існують всі можливості зростати у пізнавально-духовному напрямку.

Інститут зміцнює віру у майбутнє нашої країни, дає сили сподіватися на велике пробудження нашої нації від тяжкого духовного занепаду, очікувати ясних Божих благословень та полум'яної праці Святого Духа.

Любі студенти, не підведіть!

**Мельник Віталій,**  
студент II курсу КБІ





час канікул, ідуть семінари з підвищення кваліфікації працівників освіти. Тому в цілому я вдячний Богові, що Він виявив стільки здібних братів та сестер. Але не завжди умови нам дозволять отримати бажане, спланувати та удосконалити працю. Фінансові труднощі змушують скорочувати працівників у Київському біблійному інституті та в інших учбових закладах, не дозволяють приймати всіх бажаючих на навчання, забезпечити студентів посібниками.

**— Які завдання стоять перед відділом освіти і Київським біблійним інститутом зокрема?**

— Щодо завдань, мені здається, ми нічого нового не зможемо поставити, окрім зразку, який залишив для нас Вчитель над вчителями — Ісус Христос.

Розпочав Свою місіюну діяльність Він із відкриття 3-х річної школи, куди студентами були запрошені рибалки, митники та інші. У Христа було 70 студентів. Дванадцятьох, іноді трьох студентів Він брав із Собою в особливих випадках. Коли розглядати хід історії, не всі вони були надійними. У тяжкі хвилини для Вчителя хтось залишив Його, хтось зрікся, а Юда зрадив. Але слова, передані Господом, не залишилися безплідними. Із воскресінням Ісуса Христа, коли в учнів відкрився розум для розуміння Писання (Луки 24:45) та коли Дух Святий зійшов у день п'ятдесятниці, вони стали активними свідками Ісуса Христа в Єрусалимі, Юдеї, Самарії і до краю землі.

## *Слово студента м КБІ*

Тиха зима в ніч у небі розсипала яскраві вогники зірок. Спляча земля дістала зі свого гардеробу пухнасту білосніжну шубу, що сяє веселими усмішками мільярдів маленьких сніжинок. Вікна будинків міста випромінюють домашнє тепло та затишок. Скільки їх у Києві!

Але на все життя один із будинків буде займати особливе місце в моєму серці, подібно до рідної домівки... Ніч не обминула і його, доторкнулась своєю ніжною рукою і наповнила тишею. Перший раз я спішила сюди, ще не підозрюючи, чим стане для мене Київський біблійний інститут. Гучним шквалом пройшли вступні іспити, і ось, нарешті, ми приїхали, щоб розпочати тут своє навчання, зробити крок у нове, сповнене загадкових, чарівних очікувань життя. Зібрані з різних куточків нашої України, ми стали жити зовсім поруч, з кожним днем більше дізнаючись і прихилиючись один до одного. Стіни інституту ставали чимось надто рідним та близьким для кожного серця. Навчання, спілкування, відпочинок — все це було. Але ж ні, не це найбільше над усе запам'ятає кожний, ні. Був ще Хтось, без Кого наш інститут не мав би ніякого значення. Своєю безмежною любов'ю Він наповнював та з'єднував наші серця, освітлюючи їх світлом своєї правди. Це наш Бог!

Господи, дай нам насправді відображати Твою подобу, нести людям Твоє животворне Слово в силі Святого Духа. Дай нам просто залишитися вірними Тобі, згоріти для Тебе, щоб Ти через нас виявив іншим Своє життя.

**Оксана Долобань, студентка 2-го курсу КБІ (м. Харків)**

Історія розвитку церкви (Дії 2:42) свідчить, що апостоли багато часу і уваги приділяли навчанню, збираючи перших християн по домах і в синагогах. Звертаючи увагу на служіння апостола Павла в Ефесі, де три роки він навчав церкву (Дії апостолів 20:31), стає зрозумілим, чому Господь в Об'явленні 2:1-7 перераховує позитивний вклад церкви в поширенні Євангелії.

Тому і завдання відділу освіти, поставлене правлінням та комітетом Союзу, полягає в тому, щоб готувати працівників для побудови Царства Божого. Для виконання цього завдання створюються навчальні заклади, в тому числі утворений і Київський біблійний інститут.

КБІ займає одне з провідних місць серед християнських навчальних закладів взагалі в усьому колишньому СРСР. Завдяки єдності нашого братерства і співпраці з Асамблеєю Божою протягом чотирьох років у нас безперервно використовуються аудиторії інституту для освітньої діяльності, так що навіть не всі працівники можуть піти у відпустки за цей час. Але плід праці вже очевидний: деякі випускники несуть служіння в церквах, є місіонерами в східних областях України і за її межами. В цьому році плануємо випустити до 40 молодих працівників, які активно будуть працювати в церквах нашого братерства.

**— Які проблеми турбують біблійний інститут?**

— Однією з головних проблем освіти є висококваліфіковані

спеціалісти, не завжди в нас вистачає підготовки теоретичної та й практичної, коли розпочинаємо необхідну справу. Але для цього потрібний час і терпіння. Те, що наші брати за кордоном проходили за десятиріччя — ми хочемо зробити в найбільш стислі строки.

Другою проблемою є фінанси. Ми не можемо покласти на плечі студентів тягар оплати за проживання, забезпечення, комунальні послуги і т. і. Для студентів потрібна бібліотека, на яку в нас не вистачає коштів. Та й, взагалі, ми хотіли б бути ближче до церков. Не всі студенти можуть навчатися самостійно, декому потрібна підтримка. І кожне пожертвування для інституту — це вкладання заощаджень в живі кадри, яке окупиється сторицею, коли вони будуть працювати.

Третя потреба — співпраця досвідчених пасторів, єпископів та взагалі християн з випускниками навчальних закладів. Два три роки перебуваючи в аудиторії, вивчаючи Слово Боже, бувають випадки, коли випускникам важко перейти від теоретичного до практичного життя. Життєві закони дуже жорстокі, і досвід, практика та поради старших служителів є дуже потрібними. У цей час, коли іде переоцінка цінностей у суспільстві, дуже легко можна послизнутись і втратити рівновагу. Міняється час, культура, традиції, але Євангелія залишається незмінною. Тому надзвичайно важливо заглиблюватись у неї за допомогою збагачених життєвим досвідом служителів. ■



## Що було б, якби заздалегідь знати день своєї смерті?

Давні перекази розповідають про одного самітника, який багато роздумував над Божим провидінням. І додумався він до того, що вирішив: «Було б розумніше, якби Бог відкрив кожній людині час її смерті і щоб вона мала можливість підготуватися до неї».

Якось під час сну ангел Божий сповістив йому, що віднині з волі Божої кожна людина буде знати час закінчення свого життя. Після цього видіння самітник попрямував до міста, щоб на власні очі переконатися у добрих наслідках цієї новини. Біля міських воріт він побачив брамника, що плакав гіркими словами. На запитання про причини його відчаю, брамник відповів: «Як же мені не плакати; через місяць помре моя дружина — і залишаться наші восьмеро дітей сиротами». Намарно намагався самітник його втішити.

Ввійшовши у місто, він побачив ще гірше: з придорожного шинку чулися жакливі крики, там безчинувала компанія нетверезої молоді, вони співали найнеприсстойніші пісні вперемішку з лайкою. З обуренням виступив самітник проти поведінки веселої компанії. «Соромтесь!» — почав було він. «Чого соромитись? — перебив його один, ледве ворущачи язиком. — Мені від Бога назначено ще тридцять років життя; тому-то я веселюсь, ще буде час виправитись».

У тяжкі роздуми впав самітник після цих слів. Але сумні враження не закінчилися. Одна молода жінка зі сльозами розповідала, що її чоловікові, людині лагідній та смиренній, Бог відкрив, що він проживе ще сорок літ. З радощів він так напився, що впав і переломив собі хребет, і тепер йому прийде-ть-ся залишок днів своїх прожити калікою. Один дворянин похилого віку, якому стало відомо, що жити йому залишилось лише сім днів, віддався на чотири дні розпусті та п'янству, говорячи, що трьох днів вистачить для покаяння і молитви. Проте, коли прийшов час молитися, він вже не міг покаятися, серце його стало твердим.

Багато інших нещасних наслідків цього божевільного бажання довелося спостерігати нашому самітникові. І напав на нього великий страх, він хотів втекти від нього і не міг.

...Прокинувшись, самітник зрозумів, що все побачене ним було, слава Богу, лише сном. Після цього в нього пропало бажання піддавати сумніву мудрість задуму Божого.

«Ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, — говорить Господь. — Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої — за ваші думки» (Ісаї 55:8,9).



# «Я йду, хоч я безсилий...»

**Коли хто хоче** Олександр Головій до роботи в місії «Голос надії» проживав у м. Ковелі. Тепер працює у м. Айхал (Якутія). Пастор місцевої церкви.

**йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!** Від Мирного до Айхалу чималий шмат дороги. Вілкійським плато на північ шлях сягне кілометрів на п'ятсот. Зрештою, для Якутії це не відстань. Місця тут пустинні і дикі. Кидаються у вічі нагромадження каміння, котре всюди... Немов би хто його насипав. Та ще вигонисті та покручені спіраллю стовбури модрини взимку проглядають крізь облісїлі шати хвої.

**хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!** ...Сашко повертався з Мирного додому, в Айхал. В салоні «Ниви» дружина Люда та сестра в Христі Настя. Машина стрімко долала добре вкатаний зимник. Де-не-де стрічались пікети шляховиків. Настрій був добрий і прикросців не очікувалося. Проте кілометрів через сто, якраз біля Вілкійської ГЕС, спустило колесо. Він пригадав, що ще в Мирному воно йому вдалося підозрілим. Нічого не вдієш, подумалось, доведеться замінити. Благо, запаска є.

**хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!** ...Була обідня пора, коли знову вирушили в путь. Сашко тиснув на акселератор, поспішав, адже незабаром почне темніти. Залишилося позаду ще сто кілометрів, коли «Нива» стала «йорзати» по дорозі. «Приїхали», — сказав він, скидаючи газ.

**хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!** Запаска виявилася спущеною. Небо спохмурніло, а з тайги повільно насувалася ніч. Мороз міцнішав. «Певно, з тридцять п'ять буде, відзначив. — Спробую підкачувати, — вирішив. — Може вдасться дотягти».

**хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!** Не вдалося... Зараз він навіть не пам'ятає скільки разів в ту ніч підкачував злочасне колесо. Спочатку вийшов з ладу ножний насос, а потім і ручний. Вихід залишався тільки один — міняти камеру.

**хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!** Чорними стінами дерев тайга зазірала в самісіньку душу. На темному небосхилі колихалося зеленкуватими



плямами північне саяво.

Шина була туга, він їй і в теплі ледве давав раду. А тут тріскучий мороз. І в додачу приморожені руки. Лише години через дві, а може й через три, Сашко поклав змонтоване колесо під капот — його накачає, коли трапиться на шляху якийсь автомобіль.

Човгаючи зім'ятою шиною, «Нива» повільно рухалася серед химерного, неземного пейзажу. Десять, тридцять, п'ятдесят кілометрів... Нарешті їх наздогнав МАЗ. За лічені хвилини Сашко накачав і змінив колесо. Здавалося, на цьому випробування закінчаться. Ось тільки бензин... Так, пального явно бракувало.

Далі події розвивалися із блискавичною швидкістю. Водій зустрічного КА-МАЗу погодився з якогось спецбачка підсоби́ти п'ятьма літрами бензину. З машини вийшла Люда з Настею.

— Встав ліжку, — кинув дружині.

— Сашо, Насті погано, — почув він у відповідь.

Настя повільно сідала на сніг. Сашко схопив її на руки і стрепенув — його уста глухо шепотіли молитву. Дівчина враз обм'якла, погляд безживно застиг. Отруєння вихлопними газами, — промайнула думка. Роздумувати було ніколи. Сашко посадив сестру наперед, відкрив вікно і натиснув на акселератор.

Стрілка спідометра підтягнулася до позначки «сто». Якимось чудом «Нива» ще трималася на слизькому зимнику. Господь беріг. Ось і Айхал. Влетіли на подвір'я. Вже несучи Настю в квартиру, звернув увагу на дружину, яка виходила з машини. Клопотавсь біля сестри і дивувався: де це моя Люда забарилась? Не витримавши, визирнув із-за дверей — жінчина голова виглядала з-за кузова.

«Оце так, — подумав Сашко, — знайшла час плакати».



**Олександр Головій та Віктор Балік — місіонери  
місії «Голос надії»**

... А вона, зомлівши, стояла, як колода, підперта до автомобіля, з розчепіреними руками та білим в плямах обличчям. Сашко підхопив її на руки і побіг, не втримався — впав. І весь сьогоднішній день постав перед ним. Якусь мить він лежав на снігу, тамуючи глухі ридання, що виривалися з його грудей...

Напевно, братам та сестрам в Айхалі важко уявити свого пастора, який плаче. Переглядаю численні кольорові фотографії, на яких Сашко з сім'єю, на рибалці, в колі друзів, серед християн своєї церкви. Ось він допомагає вийти з річки якутці старшого віку після водного хрещення, а тут — вечерея любові. Без перебільшення можна сказати, що ці люди, знайдені Господом в краю вічної мерзлоти, є результатом його зусиль, чудовим плодом його життя.

...Народився Сашко у Казахстані, куди дід з батьком їздили на заробітки. Саме там їм і стрілася майбутня Сашкова мама. Коли хлопцеві виповнилося п'ять років, вони знову переїхали на Україну, стали мешкати в Гуті Камінь-Каширського району. В сім'ї народилося шестеро дітей. Ще малими вони самі влаштовували родинні зібрання, проповідували.

Шестирічним Сашко вперше зустрівся з Богом. Захворів, сталося запалення легень, температура тіла піднялася до сорока. Сільський фельдшер виявився безсилим. І тоді прийшло шестеро братів, аби молитися за вздоровлення хлопця. Після молитви він встав і пішов, температура миттєво нормалізувалася. Саша пам'ятає до цих пір здивування дорослих: мовляв, молилися і не вірили, а в дитини он яка віра!

Нині ж, згадуючи дитинство, юнацькі роки, Сашко каже: «Я був звичайним грішником. В школі міг запросто довести вчительку до сліз. Разом з іншими частенько відвідував кінотеатри і думав з гіркотою: навіщо я знову сюди прийшов. Та незабаром все повторювалося. Багато читав світських книжок...»

І хто знає, як повернулося б його життя, якби на одному з богослужінь на ньому не почив Дух Господній. Він стояв і плакав, відчуваючи, як все ество наповнюється вдячністю Спасителю, любов'ю до ближніх. І зненацька думка прийшла: «Якби навіть і всі отут запевняли б, що Бога нема, я б сказав, що є!» А через кілька місяців Господь хрестив юного християнина Духом Святим.

...Два тижні переплавляв Бог невеличку місіонерську групу, очолювану Сашком, котра знаходилася на шляху до Якутії. Стикалися характери, переконання, почуття.

...Близько другої години прилетіли в Удачний. В готелі місць не було, на вулиці сніг. Вийшли в двір і заспівали. В готелі вимкнули світло, спостерігають дикувинку. Незабаром зайшов хлопець з місцевих, розговорились.

— Ночувати де збираєтесь? — запитав.

— Та хоч би й на вулиці!

— Е-е, так не буде. Поїхали в гуртожиток.

Якутія — край незвичайний. Незвичайний для європейця. Удачний в цьому плані місце особливе. Знаходиться в так званій Мертвій долині. Звірі тут не водяться, хіба «транзитом» олень пройде. Клімат різко-континентальний: влітку до 45 градусів тепла, взимку — до 60 морозу. В краю вічної мерзлоти (відгортеш кольоровий мох, який по коліна, або навіть й до пояса, а під ним лід) дивовижне розхмаїття квітів, досягає малина, смородина, лохина, брусниця, журавлина, є й гриби. А риби — ого-го!

Кілька місяців трудилися брати та сестри в Удачному на ниві Господній.



Прийшов час повертатися додому. Але хтось мусив залишитися.

— Я не можу.

— І я...

— Я також...

Залишився Сашко. Страх пройняв його, страх за тих людей, які жили й умирали тут без надії на спасіння.

З тих пір минуло шість років, він одружився, має сина Іллю. Спочатку працював в Удачному, де незабаром утворилася церква. Але через кілька років обставини з житлом склалися так, що сім'я Головій вимушена була перебраться в сусідній Айхал. Згодом брат зрозумів, що Господь готує церкву в Удачному для самостійного служіння.

Нині в Сашка такий розпорядок тижня: понеділок — день для сім'ї, вівторок — вивчення Святого Писання в Удачному, середа — богослужіння в Айхалі, четвер — в Удачному, п'ятниця — молитовне зібрання в Удачному, субота — вивчення Слова Божого в Айхалі, неділя — зранку богослужіння в Удачному, ввечері — в Айхалі. Від Удачного до Айхалу 75 км. Влаштувався на роботу в пекарню вантажником позмінно. Три-чотири рази на рік він відвідує церкви в Кисил-Сирі — 500 км від Удачного, Жиганську — 500 км на схід, у Мирному, Якутську. А ще в Тіксі, що на побережжі моря Лаптевих.

Церква в Айхалі невеличка, проте дружна. В тамтешніх християн живе нестримна жага гризти граніт Слова Божого. Вони не підвладні так життєвій суєті, як, скажімо, їхні брати в Україні. Навпаки, місцеві віруючі більш простодушні, доступніші для Бога, часом, як діти. "Ну что за дела, Господи? — звертався у молитві до Спасителя один з братів. — Почему это я со своими детьми так несдержан?" Вони приходять до свого пастора за порадою з приводу найпрозаїчніших питань. Приміром, яку фарбу варто вибрати для ремонту квартири?



**Пастор Олександр Головій в гостях у членів своєї церкви**

А коли випадає нагода відвідувати церкви в інших селищах, то скликати людей на богослужіння немає потреби — ідуть самі із словами на устах: «К нашим верующим братья приехали!»

Звик Сашко до своєї праці, прикипів серцем до цього суворого краю, його людей. Інколи сам собі дивується. Взимку модрина скидає листя і стоїть незугарна, непривітна, а в нього при згадці, що з часом доведеться покинути ці суворі місця, сльози навертаються на очі. І думає: «Чому воно так? За батьком не плакав, а тут...»

І напливають спогади про вже давно минуле. Ще дванадцятирічним хлопчиком, слухаючи про переслідування християн в Румунії, СРСР, про те, як виривали віруючим язика в Китаї, Сашко мріяв постраждати за Христа, мріяв про Сибір, де томилися у темницях брати. А під час служби у армії, яку відбував у Загорську, він пообіцяв Господу не одружуватися хоча б до років 25. І цей час присвятити служінню Господу.

Проте залишилася позаду армія, а слідом ще кілька безплідних років. Одного разу Сашко сказав у серці своєму: «Господи, обіцяв Тобі і — прострочи... Дай мені ще зо три роки». З тих пір думки про Сибір не покидали ні вдень, ні вночі. Турбував братів та сестер, шукав, до якої групи євангелістів можна прилучитися. І нічого... Зрештою, прийшло дещо зухвале рішення: збирай групу і їдь.



І коли знайшлися бажачі трудитися для Господа, невдачі, непорозуміння посипалися на нього з усіх боків. У вирішальний момент виявилось, що навіть квитків до Москви «нема й не буде». Опускалися руки.

Якось, йдучи містом у такому ось пригніченому стані, він звернувся до Господа: «Боже, я твій син. То невже Ти мені не даси сім квитків до Москви?» І знаєцька відчув у собі небувалу досі віру. Не роздумуючи більше, попрямував до залізничного вокзалу, підійшов до каси.

— У вас є сім квитків до Москви?

— А ти хто такий?

Як міг, так і пояснив. Вагаючись, касирша відкрила свій журнал.

— І дійсно, є, — здивовано мовила вона, — але тільки чотири.

— Має бути сім, — сказав Сашко.

Касирша знову почала гортати журнал. І раптом завмерла, розгублена:

— Так, ще три є...



Шість років — як один день. Як на теперішні часи — чималий шмат життя. Шість років терпляче і з любов'ю навчав і умудряв Господь його, аби й він міг бути добрим пастирем для своєї невеликої черідки. Траплялося, не витримував чергового випробування, бувало, приходило болюче розчарування, і тоді волав: «Господи, нащо Ти послав мене сюди?!» Проте з часом народилося й зміцніло розуміння, що Бог керує Своїми дітьми в різних обставинах життя, руйнує їхні плани, якщо вони суперечать Його задумам. А випробовуючи — завжди благословляє.

...Гостюючи в Ковелі, у рідних, Сашко придбав «Фольксваген-Пасат», адже в Якутії без надійної машини важкувато. Думав відтранспортувати її туди літаком, але не вийшло — надто дорого. Тому збирався у Якутію своїм ходом.

...Мало не щонаочі я чую за вікном своєї квартири п'яний регіт чоловіків і дівочий безсоромний вереск — поряд готель «Лісова пісня» з рестораном та баром. І з жахом думаю: «Куди? Куди вони ідуть?».

Хтось порівняв нинішню церкву з Йоною, який спокійно спить в трюмі корабля, коли той от-от розіб'ється вщент. Здається, церква спить, немов Йона, а світ з реготом та гиком наближається до прірви. Не страшно? Чи в той день не захадає Господь їх «кров з нашої руки»?

Але я знаю: Олександр Головій і такі, як він, — не сплять. Коли у пошуках чергових баришів наші престижні іномарки зажерливо лижуть шинами скло-подібну гладь доріг Західної Європи, я бачу старенький Сашків «Пасат», що серед бездоріжжя, заметілей, ожеледі пробирається через Урал до Іркутська, щоб, як стане функціонувати зимник, тримати курс далі, на Айхал.

І чую голос Христа: «Коли хто хоче йти вслід за Мною, хай зречеться себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде...»

## Замість післямови

*Ще у дитинстві мене захоплювали хвилюючі розповіді про місіонерів, які, віддавши своє життя на служіння Богові і людям, несли вістку спасіння дикунам Африки та Азії. І в уяві поставали сильні та мужні обличчя, справжні герої віри, перед величчю яких усі інші люди здавалися сірими.*

*Коли Бог відкрив двері благовісттю у нашому краї, місіонерська праця зі сторінок книг перейшла у життя. Перші кроки молодих місіонерів були невпевненими, практично не було досвіду, спеціальних знань. Але було головне — непереможне бажання свідкувати про Христа та Його любов. І сьогоднішні місіонери, з якими доводиться спілкуватися, в більшості випадків прості та непомітні. Але саме вони є тими героями віри, з якими я зустрічався колись на сторінках книг чи в розповідях старших братів. Саме вони є носіями Євангелії Христової у наш останній час. Ми дякуємо Богові за тих молодих братів і сестер, яких Дух Святий спонукав на нелегку місіонерську працю.*

*Моліться і ви, шановні читачі, за цей труд, за євангелістів та місіонерів, за те, щоб Господь ще продовжив час свободи для вільної проповіді Слова Божого у нас в Україні і у всьому світі.*

Юрій ВАВРИНЮК

# Тваринний світ БІБЛІЇ

На сторінках Біблії ми зустрічаємося з багатьма тваринами. Яка їх роль і значення у біблійних оповідях? У рубриці, що відкривається, ми будемо вас знайомити із такими персонажами. Перша розповідь буде про тудию-ослика.





Я думаю, що  
Учитель буде  
задоволений.

Звичайно,  
але нам треба  
поспішати, бо  
нас чекають.



6

Слова пророка:

«Ось Цар твій гряде  
справедливий і повний  
спасіння, покірний і їде  
на ослі...»

Візьміть мій плащ, щоб Учи-  
телю було зручно  
їхати.



7

8



Осанна  
Сину Давидовому!  
Благословенний,  
Хто їде у Господнє ім'я!

Осанна на висоті!



Дітки, чи доводилося вам коли зустрічатися із твариною з густою сірою шерстю і довгими вухами? Так, це звичайний домашній осел. Його предки — дикі осли — родом з пустинних місць Північної Африки.

Багато тисяч років назад люди прийшли до думки, щоб використувати дикого осла для домашніх і польових робіт. Небагато знайдеться таких тварин, яким під силу долати 30-40 км в день. Живуть вони 30-40 років. Використовують осла для перевезення вантажу. А молоко вживають в їжу. У ньому більше цукру і білка ніж у коров'ячому. Молоко використовують не тільки з лікувальною метою, а й як косметичний засіб для догляду за шкірою рук. Був час, коли із шкіри осла виготовляли пергамент, на якому писали.

У Біблії осел також відіграє важливу роль.

Сьогодні ви, дітки, прочитали подію, коли Ісус в'їжджав в Єрусалим — столицю Ізраїлю, і звичайний ослик послужив для Нього як транспортний засіб.

У Біблії згадується лише два випадки, коли тварини говорили людською мовою. В одному з них був ослик. Цю подію ви можете прочитати в книзі Числа, 22 розділ.

Осел?! Нічого особливого. Його можна було б просто не помітити. Але Бог вважав його дуже потрібним, що створив разом зі всіма іншими тваринами. Напевно, і в ньому є щось особливе? А ви як думаєте, дітки?



# події хроніка новини

◆ У листопаді 1996 року було започатковано міжконфесійний консультативно-дорадчий орган — Всеукраїнська рада церков та релігійних організацій, до складу якої входять керівники релігійних об'єднань (конфесій). Рада утворилася з метою об'єднання зусиль релігійних організацій з національно-духовного відродження України; координації міжконфесійного діалогу на Україні і поза її межами; участі в розробці проектів законодавчих та інших нормативних актів з питань відносин між державою та релігійними організаціями; здійснення колективних заходів добродійного характеру.

◆ З 3 березня по 14 березня проходила чергова атестація єпископів і старших пресвітерів обласних об'єднань України. Закордонні вчителі богослов'я та вчитель Московського теологічного інституту С. Вітюков викладали біблійні доктрини та християнські теми.

◆ Продовжуються звітні річні конференції обласних об'єднань ВСЦ ХВЕП. В січні-лютому вони пройшли у Черкаській, Київській, Харківській та Чернігівській областях, на яких підведено підсумок роботи обласних об'єднань за 1996 рік. Рівненська область, яка налічує найбільшу кількість християн нашого Союзу по Україні, має особливості у структурі праці і координування. Область поділена на 4 регіони, і керівництво здійснюється 4 старшими пресвітерами на чолі з єпископом області Мулярчуком М. А. Звітні річні конференції у 3 регіонах області пройшли у листопаді-грудні 1996 року, а у четвертому регіоні — 28 лютого 1997 року, на яких розглянуто різносторонню працю обласного об'єднання за минулий рік.

◆ Для більш чіткого підходу у розв'язанні питань і досягнення більш плідного служіння церков Київський регіон було поділено на Київське обласне об'єднання і Київське міське об'єднання церков ХВС.

◆ Указом Президента від 15 січня 1997 року було утворено Організаційний комітет з підготовки та урочистого відзначення в Україні 2000-ліття Різдва Христового, в склад якого ввійшли керівники конфесій, представники уряду, інтелігенції. 5 лютого 1997 року на засіданні Організаційного комітету було розглянуто проект плану заходів на відзначення свята.

◆ 23-27 липня 1997 року відбудеться конференція П'ятидесятницького Європейського Товариства у Фрідек-Містек, Чехія, програма якої включає пленарні засідання комітету, семінари, інформацію про євангелізм серед різних етичних груп, зустрічі. Представники Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП також візьмуть участь у роботі конференції.

◆ 13-14 лютого 1997 року відбулося засідання відділу молоді, в якому взяли участь представники 16 областей України. На ньому було затверджено перспективний план праці на 1997 рік, розглянуто і опрацьовано хід 5 конференції і фестивалю, які пройдуть у новому році.

◆ 26 лютого 1997 року відбулося засідання комітету відділу євангелізації ВСЦ ХВЄП, в якому взяли участь відповідальні за євангелізаційне служіння в областях України. Були розглянуті питання нових підходів до євангелізаційної роботи в сучасних умовах. Особлива увага зверталась на участь кожної місцевої церкви і особисто всіх християн у проголошенні Євангелії Ісуса Христа. Велику увагу було приділено життю і служінню домашньої церкви і її впливу на покращення духовного життя Церкви. Учасники зустрілися також з головою ВСЦ ХВЄП Мельником Миколою Адамовичем і його першим заступником Прохором Віктором Семеновичем.

◆ 11.02.1997 року відбулося засідання правління Союзу, а 12.02. — засідання комітету, на яких було розглянуто зовнішні і внутрішні актуальні питання життя церков ВСЦ ХВЄП.

◆ 22 лютого 1997 року відбулася зустріч завідуючої жіночим і дитячим відділами Союзу Деркач Віри Іванівни із сестрами церкви ХВЄ м. Біла Церква, на якій було розглянуто питання положення жінки в церкві і її роль в сім'ї. Подібна зустріч відбулася 1-2 березня в м. Рівному.

◆ 1 березня 1997 року відбулося засідання вчителів недільних шкіл м. Києва, на якому піднімалося питання про вдосконалення методів роботи з дітьми у літніх таборах, спільні зустрічі дитячих груп різних церков.

У середині березня планується проведення зустрічі з відповідальними в області за жіноче служіння щодо вироблення перспективного плану праці даного відділу на 1997 рік і підготовки до жіночої конференції.



◆ 12 лютого 1997 року у м. Києві відбулася прес-конференція з питань щодо скасування пільг оподаткування гуманітарної допомоги у відповідності до Закону України від 17.12.1996 року.

Президія конференції складалася з семи керівників протестантських об'єднань, в тому числі і голови Всеукраїнського Союзу Церков ХВСП Мельника Миколи Адамовича.

У прес-конференції брали участь керівники місіонерських організацій та благодійних фондів, на діяльності яких негативно позначається дія цього Закону.

Ведучою конференції була прес-секретар Українець Ангеліна Вікторівна, юрист за фахом.

Всього було 24 учасники та багато запрошених осіб від організацій, яким допомагають наші церкви гуманітарними вантажами.

Засоби масової інформації представляли 14 осіб з різних інформаційних агенств.

Було зауважено, що благодійність та милосердя — це одне з найбільших завдань релігійних та благодійних організацій. Учасники прес-конференції виробили і підписали звернення до депутатів Верховної Ради України, до Президента Л.Кучми та співвітчизників про внесення змін у цей Закон. Вони висловили надію на мудре розв'язання цього питання.

**Біблійне товариство має для продажу Біблії та духовну літературу, яку можна придбати за адресою: 252190, м. Київ, в. Баумана, 18 (т. 443-26-37).**



Хто бажає  
придбати  
**АУДИОКАСЕТИ**  
на християнську  
тематику  
різних жанрів з кольоро-  
вою поліграфією оптом  
і вроздріб, звертайтеся  
за телефонами:

(0362) 26-28-71

(04868) 4-46-74 (з 8<sup>00</sup> до 9<sup>00</sup>)

Шановні рівненчани та  
гості міста! Запрошуємо  
Вас відвідати магазин  
християнської літератури  
«Print». Тут ви зможете  
придбати богословські,  
художні, дитячі книги,  
аудіокасети.

Наша адреса:

м. Рівне, проспект Миру, 11  
(Будинок побуту, 2 поверх).  
Магазин працює щоденно з 9 до  
18 год. (обідня перерва з 13 до  
14, вихідні: неділя, понеділок)  
Телефон (0362) 26-28-71

# Звернення

## правління Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП

*Благодать Вам і мир від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа!*  
*Рим. 1:7*

Дорогі наші співробітники Євангелії Царства Божого!  
Дорогі брати і сестри у Господі!

Враховуючи нашу спільну працю Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП, ми вдячні Богові за єдність духу і союз миру між нашим братерством. Як Вам відомо, Бог допоміг нам придбати приміщення для Київського біблійного інституту, а також для канцелярії Союзу в м. Києві, які функціонують і виконують завдання Євангелії для наших церков.

На протязі всіх попередніх шести років Бог нам допомагав у праці, і ми могли вирішувати всі питання економічного характеру: оплати за електроенергію, газ, телефон, воду, комунальні послуги. Ми не мали недостатку, а навпаки, підтримували інших, хто потребував допомоги.

Але час іде, і економічне становище у державі погіршилось, що вплинуло і на фінансове життя людей. Ми це розуміємо і співчуваємо всім нашим братам і сестрам. Отже, і ми почали відчувати ускладнення у фінансових питаннях: відсутність коштів для сплати за комунальні послуги до кінця 1996 року. Тому просимо Вас, дорогі брати та сестри, допомогти у вирішенні цього питання.

Ще в минулому році на засіданні правління і комітету єпископів було вирішено запропонувати кожному члену помісної церкви ВСЦ ХВЄП щомісячно вносити 10 копійок в касу Союзу для фінансових витрат канцелярії Союзу. 11-12 лютого 1997 року знову єпископами та старшими пресвітерами було підтверджено це рішення: починаючи з січня 1997 року, робити перерахування коштів у канцелярію Союзу.

Ми щиро вдячні Вам за Вашу фінансову підтримку в цей важкий час.

«Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, — не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!» (2 Кор. 9:7).

Рясних Вам благословінь від Бога!

**З любов'ю та повагою до Вас правління і комітет ВСЦ ХВЄП.**

---

### Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК (літературний редактор),  
Оксана АНДРІЄНКО, Світлана ПАЛІВОДА (комп'ютерний набір),  
Федір ЛЕБЕДЮК (комп'ютерна верстка),  
Віра ГОЛОВЕРСА, Мирослава НОВАКОВИЧ (коректори),  
Віктор МОКІЙЧУК, Володимир СЕРПІЙЧУК (малюнки, художнє оформлення).

---

Журнал віддруковано у друкарні видавництва «Світанкова зоря»  
266010, м. Рівне, вул. Старицького, 50а



## Шановні читачі!

Ми дякуємо Богові за Його милість і допомогу у виданні журналу «Благовісник». Ми дякуємо також і Вам за Ваші молитви та пожертви, за листи і надіслані матеріали. Впевнені, що з ласки Божої наше спілкування буде продовжуватися і надалі.

Журнал «Благовісник» видається на Ваші добровільні пожертви. По мірі можливості ми намагаємося надсилати його усім бажаючим. Звертаємося до Вас із проханням підтримки нас матеріально, щоб наше видання могли отримувати ті, хто не має можливості оплатити його собівартість і пересилку: інваліди, засуджені, малозабезпечені.

Нехай Господь Вас рясно поблагословить, дасть сил і наснаги у служінні Йому.

*Редакція.*

Ах, Земля — чужая сторона!  
Всесвіту куточок ледь обжитий.  
Про вітчизну іншу хто б не взяв —  
Без жалю почне туди спішити.

Земле, ти образи не таї  
І не будь прискіплива і строга.  
Ми сьогодні жителі твої,  
Можє, завтра вже побачим Бога.

Ну а поки, як цвітуть квітки,  
Як бруньки бубнявлють чудові,  
Так приємно серцю віднайти  
Гарний почерк Божої любові.

Та ростуть гріхи, мов бур'яни, —  
Ї навіть у піснях пташок порою  
Стільки смутку чується мені  
За нетлінною небесною красою.

Скоро скажем ми тобі:  
«Прощай!» —

В переселення момент  
великий...

Ах, Земля — наш  
тимчасовий край,  
Всесвіту куточок ледь  
обжитий...



Автор невідомий.

Переклав з російської Василь Мартинюк